

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 5, 2021

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2021:381](#) 12-05-2021

Vrouw die geen socialezekerheidspensioentoeslag krijgt, wordt niet naar gediscrimineerd op grond van geslacht ten opzichte van andere vrouw die wel toeslag krijgt

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:754](#) 21-05-2021

Bestuurdersaansprakelijkheid voor pensioenpremies wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur kan zich voordoen na melding betalingsonmacht

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:4403](#) 04-05-2021

Bergingsbedrijf dat auto's wegsleept valt onder werkingssfeer Bpf Vervoer en algemeen verbindend verklaarde cao

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:1225](#) 20-04-2021

Billijke vergoeding na ernstig verwijtbaar ontslag omvat inkomens- en pensioenschade tot pensioengerechtigde leeftijd minus transitievergoeding

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2021:832](#) 20-04-2021

Pannenkoek is geen koek, werkgever valt niet onder verplichtstelling Bpf Zoetwaren

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:1006](#) 06-04-2021

Door werkgever afgemelde werknemer valt onder werkingssfeer en heeft recht op pensioen jegens Bpf Meubel

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:7958](#) 04-09-2018

Totstandkoming en uitleg uitvoeringsovereenkomst; geen indexatiegarantie, bewijsopdracht uitleg portefeullierendement

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:2093](#) 26-05-2021

Geen aansprakelijkheid pensioenadviseurs over pensioen in eigen beheer in 2014

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:5157](#) 19-05-2021

Pensioenontslag bij pensioengerechtigde leeftijd betekent einde op AOW-leeftijd

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:1758](#) 12-05-2021

Klein pensioen hoeft niet te worden verevend na scheiding

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:4261](#) 07-05-2021

Bijstand terecht teruggevorderd wegens schending inlichtingenplicht; ontvangen nabestaandenpensioen was niet opgegeven

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:3162](#) 14-04-2021

Geen bestuurdersaansprakelijkheid voor pensioenpremies omdat zij premienota's ontvingen na ontbinding vennootschap en als ex-bestuurders geen melding betalingsonmacht konden doen

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:3161](#) 14-04-2021

Geen bestuurdersaansprakelijkheid voor pensioenpremies omdat zij premienota's ontvingen na ontbinding vennootschap en als ex-bestuurders geen melding betalingsonmacht konden doen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:2261](#) 13-04-2021

Verevening na scheiding, vaststelling partnerpensioen en zekerheidsstelling

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:3805](#) 25-03-2021

Geen nietig dwangbevel door ontbrekende aanmaning; beroep op verjaring slaagt niet

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2021:1171](#) 20-05-2021

Defensie moet aanvraag militair arbeidsongeschiktheidspensioen opnieuw beoordelen

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2021:191](#) 11-05-2021

Werkgever moet na ontslag pensioenpremies en cessantia-uitkering betalen

[Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGAACMB:2021:28](#) 03-05-2021

Arubaanse ex-brandweerman heeft geen recht op pensioenuitkering na ontslag

[Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGAACMB:2021:35](#) 12-04-2021

Arubaanse ex-werknemer heeft geen recht op pensioenuitkering na ontslag

RECHTSPRAAK

Vrouw die geen socialezekerheidspensioentoeslag krijgt, wordt niet naar gediscrimineerd op grond van geslacht ten opzichte van andere vrouw die wel toeslag krijgt

Centraal in deze Spaanse zaak staat de vraag of ongelijke behandeling van vrouwen die wel en vrouwen die geen socialezekerheidspensioentoeslag krijgen onder de ‘ruime werking van het Uniebeginsel van gelijke behandeling’ valt. In deze zaak gaat het om een vrouw die, omdat zij ervoor heeft gekozen vervroegd met pensioen te gaan, geen pensioentoeslag wegens moederschap kan ontvangen. Daarom meent zij minder gunstig te worden behandeld dan vrouwen die, omdat zij op de wettelijke leeftijd met pensioen zijn gegaan of om bepaalde in de wet vastgestelde redenen vervroegd met pensioen zijn gegaan, wel in aanmerking kunnen komen voor deze pensioentoeslag. Het Hof van Justitie EU oordeelt dat ongelijke behandeling tussen vrouwen niet valt onder gelijke behandeling man-vrouw. Het begrip ‘discriminatie op grond van geslacht’ in artikel 4 lid 1 Richtlijn 79/7/EEG kan alleen betrekking hebben op gevallen van discriminatie tussen mannelijke en vrouwelijke werknemers. In die omstandigheden kan artikel 4 lid 1 van de richtlijn niet worden opgevat als een Unierechtelijke bepaling die gelijke behandeling in ruime zin waarborgt, dat wil zeggen ook tussen personen van hetzelfde geslacht. Integendeel, het in deze bepaling bedoelde begrip ‘directe discriminatie op grond van geslacht’ impliceert een situatie waarin werknemers op grond van hun mannelijk dan wel vrouwelijk geslacht minder gunstig worden behandeld dan werknemers van het andere geslacht in een vergelijkbare situatie.

Bij besluit van het INSS van 11 december 2017 is YJ op eigen verzoek vervroegd gepensioneerd en werd haar met ingang van 4 december 2017 een pensioen uitgekeerd. YJ heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt onder aanvoering dat het INSS haar de in artikel 6o LGSS bedoelde pensioentoeslag wegens moederschap had moeten toekennen, aangezien zij drie kinderen heeft. De verwijzende rechter vraagt zich af of de regeling van artikel 6o LGSS, op grond waarvan vrouwen die, zoals YJ, kiezen voor vervroegd pensioen niet in aanmerking komen voor de in dat artikel vastgestelde pensioentoeslag wegens moederschap, in tegenstelling tot vrouwen die op de wettelijke leeftijd met pensioen gaan, of die vervroegd met pensioen gaan vanwege de beroepsactiviteit die zij gedurende hun werkzame leven hebben verricht, vanwege arbeidsongeschiktheid, of als gevolg van de beëindiging van hun beroepsactiviteit tijdens de periode die onmiddellijk aan de pensionering voorafgaat om redenen die hun niet kunnen worden toegerekend, in overeenstemming is met het Unierechtelijk beginsel ter waarborging van gelijke behandeling in ruime zin, dat wil zeggen tussen mannen en vrouwen maar ook tussen vrouwen onderling, en of die regeling aldus geen directe discriminatie in de zin van Richtlijn 79/7/EEG vormt.

Het Hof van Justitie EU oordeelt dat ongelijke behandeling tussen vrouwen niet valt onder gelijke behandeling man-vrouw. Het begrip 'discriminatie op grond van geslacht' in artikel 4 lid 1 Richtlijn 79/7/EEG kan alleen betrekking hebben op gevallen van discriminatie tussen mannelijke en vrouwelijke werknemers. In die omstandigheden kan artikel 4 lid 1 van de richtlijn niet worden opgevat als een Unierechtelijke bepaling die gelijke behandeling in ruime zin waarborgt, dat wil zeggen ook tussen personen van hetzelfde geslacht. Integendeel, het in deze bepaling bedoelde begrip 'directe discriminatie op grond van geslacht' impliceert een situatie waarin werknemers op grond van hun mannelijk dan wel vrouwelijk geslacht minder gunstig worden behandeld dan werknemers van het andere geslacht in een vergelijkbare situatie. In deze zaak gaat het om een vrouw die, omdat zij ervoor heeft gekozen vervroegd met pensioen te gaan, geen pensioentoeslag wegens moederschap kan ontvangen. Daarom meent zij minder gunstig te worden behandeld dan vrouwen die, omdat zij op de wettelijke leeftijd met pensioen zijn gegaan of om bepaalde in de wet vastgestelde redenen vervroegd met pensioen zijn gegaan, wel in aanmerking kunnen komen voor deze pensioentoeslag. Richtlijn 79/7/EEG kan niet op een dergelijke situatie worden toegepast, aangezien het criterium op grond waarvan de betrokken pensioentoeslag wegens moederschap niet wordt toegekend aan vrouwen die vrijwillig vervroegd met pensioen gaan, geen verband houdt met het geslacht van de betrokken werknemer, maar met de wijze waarop die met pensioen is gegaan, zodat de gestelde discriminerende behandeling niet 'op grond van geslacht' geschiedt. Bovendien betreft de betrokken situatie geen discriminatie tussen mannelijke en vrouwelijke werknemers, maar een gestelde ongelijke behandeling onder vrouwelijke werknemers. Aan deze slotsom wordt niet afgedaan door het arrest van het Hof

van Justitie EU van 12 december 2019, *Instituto Nacional de la Seguridad Social* (Pensioentoeslag voor moeders) (zaak C-450/18, ECLI:EU:C:2019:1075), ook al betrof de zaak die tot dat arrest heeft geleid dezelfde nationale regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is. In die zaak was de verzoeker in het hoofdgeding immers een mannelijke werknemer die meende dat hij minder gunstig werd behandeld dan vrouwelijke werknemers, omdat de betrokken pensioentoeslag wegens moederschap hem was geweigerd op grond dat hij van het mannelijk geslacht was. In dat arrest heeft het Hof van Justitie zijn redenering dus kunnen baseren op Richtlijn 79/7/EEG, aangezien de aldus aangevoerde ongelijke behandeling betrekking had op mannelijke werknemers in vergelijking met vrouwelijke werknemers en dus was gebaseerd op het geslacht van de betrokken werknemer, hetgeen in casu niet het geval is. In deze omstandigheden moet worden geoordeeld dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde situatie niet binnen de werkingssfeer van Richtlijn 79/7/EEG valt.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 12-05-2021

ECLI: ECLI:EU:C:2021:381

Zaaknummer: C-130/20

Rechters: L. Bay Larsen, C. Toader en M. Safjan

Wetsartikelen: Richtlijn 79/7/EEG en

RECHTSPRAAK

Verevening na scheiding, vaststelling partnerpensioen en zekerheidsstelling

Echtscheidingszaak. Het geschil gaat over verdeling van meerdere posten, waaronder de verevening van pensioen van de DGA. De rechtbank verklaart voor recht dat de voorwaardelijke vereveningsaanspraak van de vrouw jegens [naam B.V. 1] € 44.147 bruto per jaar bedraagt en dat de aanspraak van de vrouw jegens de B.V. op partnerpensioen € 47.597 bruto per jaar bedraagt; bepaalt dat de man c.q. de man in zijn hoedanigheid van directeur van [naam B.V. 1] voor de pensioenaanspraken van de vrouw binnen de B.V. aan de vrouw zekerheidsstelling moet verschaffen voor de nakoming van de betaling van haar pensioenaanspraken ter hoogte van de helft van de commerciële waarde van de pensioenvoorziening; bepaalt dat de man gehouden is op uiterlijk 1 juli van ieder opvolgend kalenderjaar de complete geconsolideerde jaarstukken van [naam B.V. 1] van het afgelopen boekjaar en een accountantsverklaring over de dekking van haar pensioenrechten aan de vrouw toe te sturen.

Partijen zijn op [huwelijksdatum] in de gemeente [huwelijksplaats] met elkaar gehuwd op huwelijkse voorwaarden. Partijen hebben de Nederlandse nationaliteit. Uit het huwelijk van partijen zijn drie kinderen geboren, te weten de thans al meerderjarige kinderen [kind 2] (geboren op [geboortedatum]) en [kind 3] (geboren op [geboortedatum]) en de thans nog minderjarige [kind], geboren op [geboortedatum] te [geboorteplaats]. Partijen zijn gezamenlijk belast met het ouderlijk gezag. Partijen zijn het eens over de duurzame ontwrichting van het huwelijk, zodat tussen hen de echtscheiding kan worden uitgesproken. Partijen zijn het eens over het vaststellen van de hoofdverblijfplaats van [kind] bij de vrouw en het openen van een nieuwe spaarrekening op naam van [kind]. Partijen zijn het niet eens over: de bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van [kind]; de bijdrage in de

kosten van het levensonderhoud van de vrouw; de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden; de door de man gestelde vergoedingsrechten; het pensioen.

Voor wat betreft pensioen overweegt de rechtbank als volgt. De rechtbank stelt allereerst vast dat tussen partijen niet ter discussie staat dat de B.V. op dit moment niet in staat is de pensioenaanspraken van de vrouw af te storten. De rechtbank stelt verder vast dat partijen het erover eens zijn dat de voorwaardelijke vereveningsaanspraak van de vrouw jegens de B.V. € 44.147 bruto per jaar bedraagt en dat de aanspraak van de vrouw jegens de B.V. op partnerpensioen € 47.597 bruto per jaar bedraagt. Aldus wordt voor recht verklaard. De vrouw heeft gesteld dat zolang de B.V. middelen heeft het pensioen zal moeten worden geïndexeerd. De rechtbank oordeelt dat er alleen geïndexeerd kan worden bij een dekkinggraad hoger dan 100%. Aangezien de pensioenrechten in eigen beheer bij de B.V. blijven, dient de vraag of er geïndexeerd kan worden beoordeeld te worden op het moment van afstorten. Pas op dat moment is er duidelijkheid over de dekkinggraad van de B.V. Daarbij acht de rechtbank verder van belang – nu partijen het eens zijn over de omvang van de pensioenaanspraken van de vrouw – dat er op dit moment geen enkele noodzaak is om de waarde van deze aanspraken te berekenen. Er wordt immers niet (meer) om afstorting verzocht.

De vrouw heeft verzocht dat de man c.q. de man in zijn hoedanigheid van directeur van de B.V. voor haar pensioenaanspraken binnen de B.V. zekerheidstelling moet verschaffen voor de nakoming van de betaling van haar pensioenaanspraken binnen de B.V. ter hoogte van € 2.342.536. Zij heeft daarom verzocht dat er op meerdere panden van de B.V. een hypotheekrecht ten behoeve van haar wordt gevestigd. Daarnaast heeft zij verzocht om een pandrecht op de aandelen de B.V. Dit op straffe van een dwangsom van € 500 voor iedere dag dat de man c.q. de man in zijn hoedanigheid van directeur van de B.V., na betekening van deze beschikking in gebreke blijft.

De man heeft verweer gevoerd en gesteld dat de door de vrouw verlangde zekerheid te hoog is. De berekening van drs. [naam] komt lager uit. De man heeft daarbij opgemerkt dat beide bedragen momentopnames zijn en niets zeggen over het in de toekomst af te storten bedrag. De door de vrouw verzochte zekerheidstelling op de panden en de aandelen van de B.V. is voor de man bespreekbaar, mits de totale zekerheid niet hoger is dan de helft van de commerciële pensioenvoorziening en wordt vastgesteld dat de vrouw haar zekerheidsrechten pas kan executeren vanaf de datum dat haar voorwaardelijke vordering opeisbaar wordt (op het moment dat hij met pensioen gaat) en als de B.V. dan in gebreke is de aan haar toekomstige bedragen te voldoen.

De rechtbank overweegt als volgt. De vrouw heeft geen verweer gevoerd tegen het voorstel van de man om de totale zekerheid niet hoger vast te stellen dan de helft van de commerciële pensioenvoorziening. De rechtbank zal dan ook bepalen dat de man c.q. de man in zijn hoedanigheid van directeur van de B.V. voor de pensioenaanspraken van de vrouw binnen de B.V. aan de vrouw zekerheidstelling moet verschaffen voor de nakoming van de betaling van haar pensioenaanspraken ter hoogte van de helft van de commerciële waarde van de pensioenvoorziening. De rechtbank overweegt daarbij dat partijen in onderling overleg een pensioendeskundige dienen te benoemen voor het vaststellen van de waarde van de commerciële pensioenvoorziening en de waarde van de desbetreffende panden dan wel de aandelen van de B.V. voor het vaststellen van de zekerheidstelling. Aldus wordt beslist. De rechtbank stelt verder vast dat partijen zijn overeengekomen dat de man gehouden is op uiterlijk 1 juli van ieder opvolgend kalenderjaar de complete geconsolideerde jaarstukken van de B.V. van het afgelopen boekjaar en een accountantsverklaring over de dekking van haar pensioenrechten aan de vrouw toe te sturen. Aldus wordt beslist.

De rechtbank verklaart voor recht dat de voorwaardelijke vereveningsaanspraak van de vrouw jegens [naam B.V. 1] € 44.147 bruto per jaar bedraagt en dat de aanspraak van de vrouw jegens de B.V. op partnerpensioen € 47.597 bruto per jaar bedraagt; bepaalt dat de man c.q. de man in zijn hoedanigheid van directeur van [naam B.V. 1] voor de pensioenaanspraken van de vrouw binnen de B.V. aan de vrouw zekerheidstelling moet verschaffen voor de nakoming van de betaling van haar pensioenaanspraken ter hoogte van de helft van de commerciële waarde van de pensioenvoorziening; bepaalt dat de man gehouden is op uiterlijk 1 juli van ieder opvolgend kalenderjaar de complete geconsolideerde jaarstukken van [naam B.V. 1] van het afgelopen boekjaar en een accountantsverklaring over de dekking van haar pensioenrechten aan de vrouw toe te sturen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:2261

Zaaknummer: C/05/364006 / ES RK 19-669 en C/05/379989 / FA RK 20-4232

Rechters: F.G. Arem, A.A. Roodenburg en E.L. de Jongh

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Totstandkoming en uitleg uitvoeringsovereenkomst; geen indexatiegarantie, bewijsopdracht uitleg portefeuillerendement

Centraal in deze procedure staat de vraag welke rechten (de werknemers van) Oude Reimer B.V. jegens Achmea kunnen ontlenen aan de collectieve pensioenverzekering die Oude Reimer B.V. vanaf 1996 bij Centraal Beheer, de rechtsvoorgangster van Achmea, heeft afgesloten. Daarvoor moet de uitvoeringsovereenkomst worden uitgelegd. Het moment van totstandkoming van de overeenkomst is onduidelijk. Volgens het hof is geen perfecte overeenkomst tot stand gekomen in de onderhandelingsfase, die lang duurde en over diverse complexe onderwerpen ging, maar wel met toezending in 1997 van de pensioenpolis, het pensioenreglement en diverse andere stukken en voorwaarden waar vervolgens ook jarenlang zonder protest uitvoering aan is gegeven. Die toegezonden stukken kwalificeert het hof als algemene voorwaarden. Bij de uitleg van betekenis van portefeuillerendement als grond voor overrente volgens de uitvoeringsovereenkomst geldt de Haviltex-maatstaf waarbij het hof rekening houdt met de omstandigheid dat de werkgever niet werd bijgestaan door een adviseur. De werkgever krijgt in dit tussenarrest een bewijsopdracht wat in besprekingen zou zijn toegezegd. De uitleg gaat ook over de vraag of verzekeraar een indexeringsgarantie heeft gegeven. Het hof oordeelt dat daarvan niet blijkt uit de stukken.

Centraal in deze procedure staat de vraag welke rechten (de werknemers van) Oude Reimer B.V. jegens Achmea kunnen ontlenen aan de collectieve pensioenverzekering die Oude Reimer B.V. vanaf 1996 bij Centraal Beheer, de rechtsvoorgangster van Achmea, heeft

afgesloten. Daarvoor moet de uitvoeringsovereenkomst worden uitgelegd. De rechtbank heeft, verkort weergegeven, een aantal verklaringen voor recht gegeven, Achmea veroordeeld om aan Oude Reimer B.V. correcte, deugdelijke, gespecificeerde en begrijpelijke overrenteberekeningen te verstrekken, met inachtneming van hetgeen in het vonnis daarover is bepaald, onder verbeurte van een dwangsom, en voorts om aan Oude Reimer B.V. buitengerechtelijke kosten te betalen, alsmede aan Oude Reimer c.s. de kosten van de procedure en de nakosten. Het hof oordeelt dat tussen partijen vaststaat dat in verband met de totstandkoming van de overeenkomst UO96 tussen partijen veelvuldig is overlegd, zowel mondeling als schriftelijk, getuige ook de onder 3.4 tot en met 3.20 weergegeven correspondentie. Dit overleg had betrekking op een collectieve pensioenverzekering, strekkende tot het onderbrengen van de pensioenen van de werknemers van Oude Reimer B.V. bij een nieuwe pensioenverzekeraar en betreft uit de aard der zaak een complexe materie. Bij dergelijke onderhandelingen, die zich uitstrekken over een lange periode, waarin verschillende aanbiedingen zijn gedaan, en die handelen over een contract waarin een aantal onderling samenhangende verbintenissen moet worden geregeld, kan niet altijd één rechtshandeling van aanvaarding of één moment van totstandkoming van de overeenkomst worden aangewezen. Voor het antwoord op de vraag wanneer in een dergelijk geval een overeenkomst tot stand is gekomen komt het aan op hetgeen partijen over en weer hebben verklaard en uit elkaars verklaringen hebben afgeleid en in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze mochten afleiden. Uit artikel 3:37 lid 1 BW volgt bovendien dat aanbod en aanvaarding niet uitdrukkelijk hoeven plaats te vinden, maar ook besloten kunnen liggen in een of meer gedragingen. In dit geval staat vast dat vanaf 2 oktober 1997 uitvoering is gegeven aan de overeenkomst, omdat op die datum de eerste voorschotnota voor de pensioenverzekering is verstuurd (3.18), die, naar mag worden aangenomen, is betaald. Op die datum heeft Centraal Beheer tevens aan Oude Reimer B.V. geschreven: “Ter vastlegging van onze relatie worden een pensioenpolis en een pensioenreglement opgesteld. Onze afdeling Reglementen en Overeenkomsten zal u binnen afzienbare tijd ontwerpen van deze stukken toezenden” en voorts dat zij de administratieve afhandeling binnen afzienbare tijd hoopt gerealiseerd te hebben, zodat de definitieve boekingsstukken en verzekeringsbewijzen voor de deelnemers toegestuurd konden worden (3.19). Dat laatste is gebeurd bij brief van Centraal Beheer van 28 november 1997 (3.20), waarin de pensioenpolis (de uitvoeringsovereenkomst), het pensioenreglement en een zevental andere stukken en voorwaarden zijn toegezonden, die blijkens de brief één geheel met de pensioenpolis vormen. De betreffende stukken zijn door de rechtbank, in hoger beroep onbestreden, gekwalificeerd als algemene voorwaarden in de zin van artikel 6:231 BW. Na ontvangst van de polis met de bijbehorende voorwaarden is de overeenkomst gedurende vele jaren op basis daarvan uitgevoerd, zonder dat van de zijde van Oude Reimer B.V. is geageerd tegen de toepasselijkheid daarvan. Het hof is met de rechtbank

van oordeel dat Oude Reimer B.V. in die omstandigheden de algemene voorwaarden stilzwijgend heeft aanvaard, althans dat Achmea daarop redelijkerwijs heeft mogen afgaan, zodat deze voorwaarden en de polis in beginsel de inhoud van de rechtsbetrekking tussen partijen bepalen. Dat Oude Reimer B.V. de inhoud van de voorwaarden niet kende, doet aan haar gebondenheid daaraan niet af (art. 6:232 BW). Het voorgaande brengt mee dat het hof Oude Reimer c.s. niet volgt in haar betoog, inhoudende dat een perfecte overeenkomst tussen partijen tot stand is gekomen op basis van de offerte van 14 oktober 1996 en de afspraken in de besprekingen en correspondentie vóór 12 mei 1997, althans 14 augustus 1997.

Voor wat betreft de uitleg van de overrentedelingsregeling is van belang dat deze is vastgelegd in een aparte regeling, de “regeling van de overrentedeling”, zoals weergegeven onder 3.25. Partijen zijn het eens over de wijze waarop gedurende de eerste tien jaar van de looptijd van de pensioenverzekering de overrente wordt berekend (te weten op basis van het fictieve U-rendement). Hun geschil spitst zich toe op de berekeningswijze van de overrente voor de periode daarna, de restbelegging, die in de regeling wordt beschreven in de derde alinea onder nummer 3 onder het kopje “Overrentedeling”. Uit de geciteerde passage blijkt dat het percentage overrente is gebaseerd op “het portefeuillerendement”. In de passage wordt weliswaar vermeld dat het portefeuillerendement jaarlijks door Centraal Beheer wordt vastgesteld op grond van “de (beleggings)resultaten”, maar dat begrip wordt niet gedefinieerd en evenmin wordt omschreven wat wordt verstaan onder het begrip “het portefeuillerendement”. Een dergelijke omschrijving valt ook overigens in de regeling niet te vinden. De tekst daarvan biedt op zichzelf dan ook geen aanknopingspunten voor de stelling van Achmea dat het daarbij gaat om het rendement over de Algemene Portefeuille, omdat door haar een voorziening verzekeringsverplichtingen (VWV) moet worden aangehouden, zoals zij betoogt. Voorts rijst met betrekking tot de stelling van Achmea dat bij het bedoelde ‘portefeullerendement’ een vastrentende portefeuille het 10-jaarsgemiddeld U-rendement uitgangspunt zou kunnen zijn, de vraag hoe dit is te rijmen met hetgeen Achmea overigens over de beleggingsportefeuille van Centraal Beheer ten tijde van het sluiten van de overeenkomst heeft aangevoerd. Volgens Achmea (punt 5.2.2.4 conclusie van antwoord) maakte Centraal Beheer namelijk in die betreffende periode (vanaf midden jaren negentig tot omstreeks 2002) een ‘uitstapje’ naar het beleggen van een groter deel van haar portefeuille in zakelijke waarden, waarop zij volgens eigen stellingen wegens zeer grote verliezen weer is teruggekomen. Uit de tekst van de regeling volgt echter evenmin (zonder meer) de door Oude Reimer c.s. bepleite betekenis. Op Oude Reimer c.s., die zich beroept op de rechtsgevolgen van de door haar verdedigde uitleg van de overeenkomst, rust de bewijslast van de stellingen die zij aan dat beroep ten grondslag ligt. Het hof laat Oude Reimer c.s. toe tot het bewijs daarvan.

Ten aanzien van het debat over de indexatiegarantie merkt het hof op dat lid 3 moet worden

gelezen in de context van het gehele artikel 8 van het pensioenreglement. In artikel 8 lid 1 wordt beschreven dat de overrentekortingen worden te goed geschreven op een depotrekening ten name van Oude Reimer B.V. In lid 2 wordt vervolgens als bestemming van het saldo van de depotrekening beschreven dat Achmea dit slechts mag aanwenden voor verhoging van de ingegane pensioenen en premievrije pensioenaanspraken van werknemers met wie het dienstverband is beëindigd, met de toevoeging “indien en voor zover toereikend”. Uit de tekst van dit artikellid moet dan ook in de verhouding tussen Oude Reimer B.V. en Achmea voldoende duidelijk zijn geweest dat partijen bedoelden een verhoging slechts plaats te laten vinden indien en voor zover het saldo van de depotrekening daarvoor toereikend zou zijn. In lid 3 wordt vervolgens bepaald dat de verhoging jaarlijks per 1 januari plaatsvindt en conform de daarin beschreven maatstaf (de stijging van het prijsindexcijfer). Oude Reimer B.V. moet in het licht van hetgeen partijen ook overigens in het kader van de uitvoeringsovereenkomst over en weer hebben verklaard, hebben begrepen dat het de bedoeling van Achmea als opsteller van het reglement was dat lid 3, dat volgt op lid 2, in samenhang daarmee zou worden gelezen. Ook indien veronderstellenderwijs wordt aangenomen dat de uitlatingen van Achmea ten tijde van het sluiten van de uitvoeringsovereenkomst (en ten tijde van het opstellen van het pensioenreglement) bij Oude Reimer B.V. ten onrechte de – later onjuist gebleken – indruk hadden gewekt dat de in lid 3 bedoelde verhoging steeds uit de overrente gefinancierd kon worden, rechtvaardigt dat nog niet de conclusie dat, indien dat anders zou blijken te zijn, Achmea contractueel jegens Oude Reimer BV gehouden zou zijn om zelf voor financiering van onvoorwaardelijke jaarlijkse toeslagen zorg te dragen. Noch uit de offerte van 14 oktober 1996, noch uit de brief van 18 februari 1997 volgt dat er een garantie in de hiervoor bedoelde zin is afgegeven.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:7958

Zaaknummer: 200.183.273

Rechters: A.E.F. Hillen, M. Beekhoven van den Boezem en H.M.J. van den Hurk

Wetsartikelen: 3:37 lid 1 BW , 3:37 lid 1 BW en 6:232 BW

RECHTSPRAAK

Geen nietig dwangbevel door ontbrekende aanmaning; beroep op verjaring slaagt niet

Geschil over de rechtsgeldigheid van het dwangbevel wegens een ontbrekende aanmaning. In 2019 stuurt het Bpf Bouw een premienota, stellend dat de werkgever vanaf 2012 onder de werkingssfeer valt. Nadat deze niet wordt betaald vaardigt Bpf Bouw een dwangbevel uit. De werkgever valt vanaf 2012 onder de verplichtstelling. De werkgever stelt dat het dwangbevel nietig is, want niet vooraf is gegaan door een aanmaning als bedoeld in artikel 21 lid 1 Wet Bpf 2000. De rechtbank oordeelt dat dit geen nietigheid meebrengt. Partijen hebben veelvuldig over de premievordering gecorrespondeerd. Het Bpf heeft zelfs het faillissement van werkgever aangevraagd, zodat werkgever voldoende bekend was met de premievordering. De werkgever voert vervolgens aan dat de vordering voor de premies voorafgaand aan 2014 zijn verjaard. Dat verjaringsverweer verwerpt de rechtbank. De beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid verzet zich tegen beroep op verjaring nu het aan werkgever is toe te rekenen dat hij onbekend is gebleven, waardoor het bedrijfstakpensioenfonds jarenlang niet in staat is geweest zijn vorderingen in te stellen.

Werkgever drijft sinds 1 oktober 2010 een onderneming in de algemene burgerlijke en utiliteitsbouw. Bpf Bouw voert een verplicht gestelde pensioenregeling uit voor ondernemingen op het gebied van onder andere het bouw- en infrabedrijf. Werkgever heeft zich op 31 oktober 2018 aangemeld bij Bpf Bouw. Op 9 november 2018 heeft werkgever twee werknemers aangemeld voor de periode januari 2012 tot en met juni 2013 en april 2014 tot en met juni 2014. Op 28 april 2019 heeft Bpf Bouw aan werkgever een premienota gestuurd. Op 14 augustus 2019 heeft Bpf Bouw werkgever gesommeerd tot betaling over te gaan. Werkgever heeft de vorderingen van Stichting Opleidings- en Ontwikkelingsfonds Bouw & Infra en

Stichting Aanvullingsfonds Bouw & Infra voldaan. De vordering van Bpf Bouw is niet voldaan. Op 28 oktober 2019 heeft Bpf Bouw het faillissementsverzoek ingetrokken. Op 21 februari 2020 heeft Bpf Bouw een dwangbevel tegen werkgever uitgevaardigd tot afdracht van € 3.323,58 aan achterstallige pensioenpremies. Werkgever komt in verzet tegen het dwangbevel van 4 maart 2020 en vordert in deze procedure vernietiging van het dwangbevel, alsmede Bpf Bouwnijverheid te bevelen de verschuldigde bedragen aan pensioenpremies en wettelijke handelsrente opnieuw vast te stellen dan wel die bedragen zelf vast te stellen. De kantonrechter overweegt allereerst dat werkgever voldoende op de hoogte was van de vordering en dat hij meerdere kansen heeft gekregen om tot betaling over te gaan. Het gestelde gebrek aan een aanmaning, mocht dit al terecht zijn, is derhalve niet zo ernstig dat dit leidt tot nietigheid van het dwangbevel. Werkgever heeft erkend dat hij in de periode waarover premie wordt gevorderd, verplicht was tot deelneming in Bpf Bouw en derhalve tot premiebetaling. Ook heeft werkgever erkend dat hij zich voor het eerst op 31 oktober 2019 heeft aangemeld en dat hij gehouden is tot betaling van premies over de periode 1 april 2014 tot en met 30 juni 2014. Dit betekent dat Bpf Bouw de premies over deze periode in ieder geval terecht heeft ingevorderd. Ten aanzien van de premies over de periode januari 2012 tot en met juni 2013 beroept werkgever zich echter op verjaring. De omstandigheid dat Bpf Bouw tot 31 oktober 2018 onbekend was met werkgever en zijn vorderingsrecht op werkgever, betekent naar het oordeel van de kantonrechter niet dat de vordering daarmee niet opeisbaar is geworden. Dit brengt mee dat de verjaringstermijn voor de premies over de periode januari 2012 tot en met juni 2013 al was voltooid op het moment dat Bpf Bouw hierop voor het eerst aanspraak heeft gemaakt. Voorts is de kantonrechter van oordeel dat het beroep van Bpf Bouw op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid slaagt. De kantonrechter acht het aan werkgever toe te rekenen dat hij door zich jarenlang niet aan te melden bij Bpf Bouw onbekend is gebleven, waardoor Bpf Bouw niet in staat is geweest zijn vorderingen tijdig in te stellen. Ook wordt het systeem van de Wet Bpf meegewogen. Het uitblijven van premiebetaling door een werkgever leidt er immers niet toe dat een bedrijfstakpensioenfonds als Bpf Bouw geen pensioenuitkeringen verschuldigd is aan de deelnemers. Daarmee verdraagt zich niet de mogelijkheid dat een werkgever door jarenlang stilzitten aan de premiebetalingsverplichting kan ontkomen. De kantonrechter is daarom met Bpf Bouw van oordeel dat onder deze omstandigheden de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid zich verzet tegen een beroep van werkgever op verjaring, zodat Bpf Bouw de premies over de periode 1 januari 2012 tot en met 30 juni 2013 terecht heeft ingevorderd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:3805

Zaaknummer: 8448853 CV EXPL 20-1539

Rechters: G.A.F.M. Wouters

Advocaten: M. Yesildag

Wetsartikelen: 1 Wet Bpf, 21 Wet Bpf, 3:308 BW, 6:38 BW en 6:39 BW

RECHTSPRAAK

Door werkgever afgemelde werknemer valt onder werkingssfeer en heeft recht op pensioen jegens Bpf Meubel

Werknemer vordert pensioen vanaf Bpf Meubel over de periode 1996-2015. Het Bpf stelt dat de werknemer in 1996 in dienst is getreden bij de holding van het concern. Daarop is de verplichtstelling niet van toepassing. Het hof oordeelt dat van een wijziging van werkgeverschap niet blijkt. Dat is pas gebeurd in 2015 met ondertekening van een nieuwe arbeidsovereenkomst met de holding. Ondanks uitdienstmelding door werkgever bij bedrijfstakpensioenfonds per 31 december 1994, is werknemer tot medio 2015 bij aangesloten werkgever in dienst gebleven. Het hof wijst de vordering tot toekenning van pensioen over de jaren 1996-2015 daarom toe. De reconventionele vordering van het Bpf strekkende tot veroordeling van de werknemer tot premiebetaling wijst het hof af.

Werknemer is op 1 mei 1991 in dienst getreden bij Rowood. Dat is een onderneming die zich bezighoudt met de (groot)handel in hout en plaatmateriaal, als magazijnmedewerker. Werknemer was toen gedeeltelijk arbeidsongeschikt en kreeg naast zijn salaris een WAO-uitkering. In maart 1994 heeft werknemer een motorongeluk gehad, waardoor hij niet meer kon terugkeren in zijn eigen functie. Omstreeks maart 1996 is hij weer aan het werk gegaan bij Rowood in een andere functie. Rowood is aangesloten bij Stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor de Houthandel (hierna: Bpf Houthandel), de voorganger van Stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor de Meubelindustrie (hierna: Bpf Meubel). Rowood heeft werknemer per 31 december 1994 uit dienst gemeld bij Bpf Houthandel. Vanaf 1 september 1996 ontving werknemer zijn salaris(stroken) van Rowood Holding. Werknemer heeft op 4 september 2015 een schriftelijke arbeidsovereenkomst gesloten met Rowood Holding. Werknemer heeft in eerste aanleg een verklaring voor recht gevorderd dat hij jegens Bpf

Meubel aanspraak kan maken op de opbouw van pensioenaanspraken over de periode van 1 januari 1995 tot 1 september 2015 alsmede de uitkering daarvan. De kantonrechter heeft deze vorderingen toegewezen. Bpf Meubel heeft hoger beroep ingesteld. In hoger beroep staat centraal of werknemer op enig moment in 1996 uit dienst is getreden van Rowood en in dienst is getreden van Rowood Holding, een werkgever die volgens Bpf Meubel niet onder de werkingssfeer van (destijds) Bpf Houthandel viel. Het hof overweegt dat tussen partijen niet in geschil is dat de arbeidsovereenkomst aanvankelijk in 1991 door werknemer is aangegaan met Rowood. Niet gebleken is dat deze arbeidsovereenkomst is opgezegd dan wel op een andere manier tot een einde is gekomen. Bpf Meubel heeft geen feiten en omstandigheden gesteld waaruit de door haar gestelde wijziging van werkgeverschap (van Rowood naar Rowood Holding) en de stilzwijgende instemming daarmee door werknemer volgt. Het hof weegt daarbij mee dat evenmin gesteld of gebleken is dat werknemer hetzij door Rowood, hetzij door Rowood Holding, hetzij door Bpf Houthandel, omstreeks 1995 of 1996 ervan op de hoogte is gebracht dat in verband met wijziging van werkgeverschap niet langer pensioenpremie werd afgedragen ten behoeve van werknemer. Zelfs toen werknemer zich richtte tot Bpf Houthandel met het verzoek om premievrije opbouw is hem niet medegedeeld dat hij reeds was afgemeld. Aan werknemer kan dan ook niet worden toegerekend dat hij door Rowood eind 1994 bij het pensioenfonds is afgemeld. Dat het salaris vanaf december 1996 door Rowood Holding werd betaald is eveneens onvoldoende om de instemming van werknemer ten aanzien van de wijziging van werkgever aan te nemen. Daarbij komt dat ook de feitelijke omstandigheden waaronder werknemer heeft gewerkt vanaf een bepaald moment in 1995 de conclusie rechtvaardigen dat hij zijn werkzaamheden nog steeds voor en namens Rowood verrichtte. Dat Rowood zélf stelt dat werknemer tot en met december 1994 bij haar in dienst is geweest en daarna bij Rowood Holding, doet aan het voorgaande niet af. Rowood heeft zich immers eerder op het standpunt gesteld dat het dienstverband wel degelijk heeft geduurd van mei 1991 tot september 2015, en heeft een evident eigen belang bij haar thans gewijzigde standpunt. Werknemer is derhalve tot september 2015 in dienst geweest bij Rowood en maakt terecht aanspraak op de uitkering van pensioenaanspraken over de periode van 1 januari 1995 tot 1 september 2015. Subsidiair stelt Bpf Meubel dat zij werknemer rechtstreeks kan aanspreken voor afdracht van de premie. De kantonrechter heeft terecht overwogen dat hiervoor geen grondslag aanwezig is en dat de verplichting tot afdracht van de premie (uitsluitend) op de werkgever rust. De grieven van Bpf Meubel falen en het hof bekrachtigt het vonnis waarvan beroep.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 06-04-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:1006

Zaaknummer: 200.257.848/01

Rechters: M.L.D. Akkaya, T.S. Pieters en A.C.M. Kuypers

Advocaten: S. Leurink-Ofman en E.M.Y. Sorensen

Wetsartikelen: 7:610 BW

RECHTSPRAAK

Arubaanse ex-werknemer heeft geen recht op pensioenuitkering na ontslag

Geschil over vraag of Arubaanse ex-werknemer recht heeft op pensioenuitkering na ontslag. Het Gerecht stelt vast dat hij niet voldoet aan de vereisten van de Regeling Pensioen. Hij is niet ontslagen wegens het bereiken van de 60-jarige leeftijd of wegens ongeschiktheid en had evenmin een diensttijd van 10 jaar als losse arbeider. Hij komt ook niet in aanmerking voor een pensioenuitkering op grond van de Landsverordening leeftijd ambtenaren of de daarop gebaseerde circulaire.

Klager is van 26 januari 1982 tot en met 26 januari 1989 als arbeider in losse dienst werkzaam bij de toenmalige Dienst Domeinbeheerder. Bij landsbesluit van 29 december 1992 is klager met ingang van 27 januari 1989 benoemd tot bode 1ste klasse in tijdelijke dienst. Aan klager is, op eigen verzoek, op 29 februari 1998 eervol ontslag verleend. Hij was, met een arbeidsovereenkomst, van 1 maart 1998 tot en met 21 oktober 2001 werkzaam bij het Bureau Huur- en Consumentenbescherming en van 1 augustus 2005 tot en met 31 juli 2009 bij de Cruise Tourism Authority. Bij brief van 16 april 2010 verzoekt klager een uitkering bij wijze van pensioen.

Klager heeft op 8 oktober 2013 de 60-jarige leeftijd bereikt. Bij bestreden beschikking is zijn verzoek van 16 april 2010 om toekenning van een uitkering bij wijze van pensioen, afgewezen. Tussen partijen is in geschil of klager recht heeft op een uitkering bij wijze van pensioen op grond van de Regeling Pensioen danwel de Landsverordening leeftijdsgrens ambtenaren (Lla). Het gerecht stelt vast dat klager niet voldoet aan de vereisten zoals gesteld in de artikel 1, eerste lid, van de Regeling. Klager is immers niet ontslagen wegens het bereiken van de zestigjarige leeftijd of wegens ongeschiktheid. Evenmin heeft klager een diensttijd van tien jaren als losse arbeider vervuld. Klager voldoet ook niet aan de vereisten zoals gesteld in de artikelen 4 en 5 van de Lla. Klager was immers geen ambtenaar in vaste niet-pensioengerechtigde dienst. Klager komt evenmin op grond van de circulaire in aanmerking

voor een uitkering bij wijze van pensioen. Daartoe overweegt het gerecht dat de circulaire ten opzichte van de Lla een uitbereiding behelst van de personen die aanspraak kunnen maken op een uitkering bij wijze van pensioen. De circulaire bepaalt immers dat ook aan arbeidscontractanten een uitkering bij wijze van pensioen zal worden toegekend. Daarmee heeft de circulaire het karakter van buitenwettelijk begunstigend beleid. Volgens vaste rechtspraak dient de bestuursrechter het bestaan en de inhoud van dergelijk beleid als een gegeven te aanvaarden en is de rechterlijke toetsing beperkt tot de vraag of het bestuursorgaan het beleid consistent heeft toegepast.

De bestuursrechter kan niet treden in de vraag of het beleid redelijk is. Klager is vanaf 1 maart 1998 tot en met 21 oktober 2001 en vanaf 1 augustus 2005 tot en met 31 juli 2009 op basis van een arbeidsovereenkomst werkzaam geweest bij respectievelijk het Bureau Huur en Consumentenbescherming en de Cruis Toerism Authority. Klager valt derhalve onder de categorie personen op wie de circulaire van toepassing is. Nu klager echter geen tien jaren als arbeidscontractant heeft gewerkt, komt hij ook niet op grond van de circulaire in aanmerking voor een uitkering bij wijze van pensioen. Nu er sprake is van een buitenwettelijk begunstigend beleid komt het Gerecht niet toe aan de beantwoording van de vraag of verweerder in redelijkheid een uitkering bij wijze van pensioen zou moeten toekennen aan klager, omdat hij in totaal meer dan 16 jaren voor de overheid heeft gewerkt. Het is het Gerecht voorts ook niet gebleken dat verweerder de circulaire niet consistent toepast.

Instantie: Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 12-04-2021

ECLI: ECLI:NL:OGAACMB:2021:35

Zaaknummer: AUA202002687

Rechters: M. Soffers

Wetsartikelen: 4 en 5 Lla en 1 lid 1 Regeling Pensioen

RECHTSPRAAK

Geen bestuurdersaansprakelijkheid voor pensioenpremies omdat zij premienota's ontvingen na ontbinding vennootschap en als ex-bestuurders geen melding betalingsonmacht konden doen

Geschil over de vraag of de bestuurders aansprakelijk zijn wegens niet betaalde pensioenpremies aan het verplichtgesteld bedrijfstakpensioenfonds. De rechtbank oordeelt dat de bestuurders niet aansprakelijk zijn. Het bedrijfstakpensioenfonds heeft premienota's over verstreken jaren verzonden nadat de rechtspersoon is ontbonden. Op het tijdstip van verzenden van de premienota's – in december 2016 – waren betrokkenen geweest bestuurders en konden zij daarom geen melding betalingsonmacht meer doen. Er is geen kennelijk onbehoorlijk bestuur door in 2015 dividend uit te keren omdat de onderneming niet hoefde te weten dat er nog een premieschuld zou zijn over voorgaande jaren. Ook bij doorvoering van de liquidatie was die wetenschap er niet, zodat er geen kennelijk onbehoorlijk bestuur is geweest door de vennootschap – via een turboprocedure – te liquideren. Een vergelijkbare zaak is uitgesproken onder ECLI:NL:RBNHO:2021:3162.

Geschil over de vraag of de bestuurders aansprakelijk zijn wegens niet betaalde pensioenpremies aan het verplichtgesteld bedrijfstakpensioenfonds. Volgens het pensioenfonds is uit looncontroles gebleken dat Argos Logistics onjuiste loongegevens van haar werknemers heeft verstrekt over de jaren 2013 tot en met 2016, zodat herziene premienota's aan Argos Logistics zijn verstuurd. Deze nota's zijn niet betaald. Het gaat in deze zaak om de vraag of eiser sub 1 c.s. aansprakelijk zijn voor de betaling van die nota's. Volgens het pensioenfonds is dat het geval, omdat – kort gezegd – sprake is van

bestuurdersaansprakelijkheid. Eiser sub 1 c.s. betwisten dat. Een bestuurder kan aansprakelijk zijn voor het betalen van de pensioenpremies als het niet betalen daarvan het gevolg is van aan hem te wijten kennelijk onbehoorlijk bestuur. De maatstaf die de Hoge Raad hanteert bij de beoordeling of sprake is van onbehoorlijk bestuur luidt: 'Van onbehoorlijk bestuur (...) kan slechts worden gesproken als geen redelijk denkend bestuurder – onder dezelfde omstandigheden – aldus gehandeld zou hebben' (HR 8 juni 2001, *NJ* 2001/454). Aannemelijk moet zijn dat sprake is geweest van roekeloos, lichtzinnig, onverantwoordelijk en onbezonnen gedrag dat niet kan worden gerekend tot het nemen van normaal ondernemersrisico, waarbij gekeken moet worden naar alle omstandigheden van het geval.

BPRB stelt onder meer dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur omdat niet is voldaan aan de meldingsplicht betalingsonmacht van artikel 23 lid 2 Wet Bpf 2000. Eiser sub 1 c.s. betwisten dat op hen, als gewezen bestuurders, een meldingsplicht rustte. De discussie tussen partijen in dit kader ziet op de vraag op welk moment de meldingsplicht is ontstaan.

In artikel 2 Besluit meldingsplicht Wet Bpf 2000 is de melding betalingsonmacht gekoppeld aan de dag waarop de bijdrage volgens de statuten en reglementen van het bedrijfstakpensioenfonds behoorde te zijn voldaan. Uit artikel 3.1.2. Uitvoeringsreglement BPRB 2015 leidt de kantonrechter af dat betaling van verschuldigde premies dient te geschieden na ontvangst van een premienota. De werkgever is blijkens het Uitvoeringsreglement pensioenpremie verschuldigd voor bij hem in dienst zijnde werknemers, waarbij de betalingsverplichting wordt geconcretiseerd door de premienota's. Deze regelingen in samenhang beschouwd leiden in het onderhavige geval tot het oordeel dat de betalingsverplichting niet eerder concreet was dan vanaf de door het pensioenfonds bij brief van 24 december 2016 aan (het voormalig adres van) Argos Logistics verstuurd herziene premienota, dus nadat Argos Logistics was ontbonden. Op dat moment waren Eiser sub 1 c.s. gewezen bestuurders. De kantonrechter volgt daarbij niet het standpunt van het pensioenfonds dat Argos Logistics nooit is ontbonden door middel van turboliquidatie. Anders dan het pensioenfonds stelt, was op het moment van de ontbinding geen bate (in de vorm van een vordering op eiser sub 1 c.s. uit hoofde van onbehoorlijk bestuur) aanwezig bij Argos Logistics, zodat Argos Logistics niet is blijven voortbestaan in de zin van artikel 2:19 lid 5 BW. Dit zal later in dit vonnis worden toegelicht.

Een gewezen bestuurder *kán* geen melding betalingsonmacht doen (*Kamerstukken II* 1999/2000, 27073, nr. 3). Het standpunt van het pensioenfonds dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur omdat eiser sub 1 c.s. geen, althans niet tijdig, aan de melding betalingsonmacht hebben voldaan, wordt dan ook verworpen. Het pensioenfonds stelt verder dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur omdat eiser sub 1 c.s. hebben ingestemd met de dividenduitkering, waardoor Argos Logistics volgens het pensioenfonds de wettelijke

verplichtingen niet meer kon nakomen. Ook daarin volgt de kantonrechter het pensioenfonds niet. Met eiser sub 1 c.s. is de kantonrechter van oordeel dat zij op het moment van de dividenduitkering op 30 september 2015 niet wisten, of behoorden te weten, dat Argos Logistics nog premies verschuldigd was aan het pensioenfonds over de voorgaande jaren.

Eiser sub 1 c.s. hebben Argos Logistics overgenomen op 15 september 2015. Op dat moment waren de pensioenpremies tot en met 2015 conform de door het pensioenfonds aan Argos Logistics verstuurde premienota's betaald en had een definitieve afrekening plaatsgevonden tot en met 2014 (conform art. 3.1.4. Uitvoeringsreglement BPRB 2015). Dat er na de dividenduitkering € 1 overbleef in Argos Logistics en dat zij de lopende verplichtingen daarom niet kon nakomen, zoals het pensioenfonds stelt, blijkt niet uit de overgelegde stukken. Dat eiser sub 1 c.s. zich hadden moeten onthouden van de medewerking aan de dividenduitkering, omdat zij hadden kunnen of moeten weten dat de door Argos Logistics aan het pensioenfonds verstrekte loongegevens niet op orde waren, volgt de kantonrechter niet. Nergens uit is gebleken dat eiser sub 1 c.s. daarvan op 30 september 2015 op de hoogte waren of hadden kunnen zijn. Van een situatie waarin geen redelijk denkend bestuurder – onder dezelfde omstandigheden – zou hebben ingestemd met de dividenduitkering, is naar het oordeel van de kantonrechter dan ook geen sprake.

Volgens het pensioenfonds is verder van kennelijk onbehoorlijk bestuur sprake omdat eiser sub 1 c.s. zijn overgegaan tot turboliquidatie van Argos Logistics, terwijl zij op dat moment wisten dat nog premies verschuldigd waren in verband met de looncontrole die had plaatsgevonden. Eiser sub 1 c.s. betwisten dat zij op het moment van de liquidatie op de hoogte waren dat er nog een naheffing zou komen. Uit de overgelegde stukken en hetgeen ter zitting is besproken blijkt dat het pensioenfonds in ieder geval bij brief van 21 oktober 2016 aan Argos Logistics kenbaar heeft gemaakt dat een looncontrole is uitgevoerd over 2014 en dat daarbij 'een aantal verschillen' zijn geconstateerd. Uit deze brief hebben eiser sub 1 c.s. naar het oordeel van de kantonrechter moeten kunnen opmaken dat mogelijk een naheffing over 2014 zou volgen en dat over de jaren 2013 tot en met 2015 een controle zou gaan plaatsvinden, omdat is verzocht de gegevens over die jaren opnieuw aan te leveren. Uit de mededeling in die brief dat 'een aantal verschillen zijn geconstateerd' hebben eiser sub 1 c.s. echter niet hoeven opmaken dat aanzienlijke herziene premienota's, ter hoogte van het gevorderde, zouden (kunnen) worden opgelegd. Van het pensioenfonds had in de gegeven omstandigheden verwacht mogen worden dat zij in de brief van 21 oktober 2016 kenbaar had gemaakt hoe groot de geconstateerde verschillen waren, of in ieder geval dat deze aanzienlijk waren, en wat daarvan de (mogelijke) gevolgen waren.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:3161

Zaaknummer: 7840165 \ CV EXPL 19-8348

Rechters: W. Aardenburg

Advocaten: R.C.M. Andriessen, A.C. van der Bent, F.A.M. ten Broeke en E.P. Sieben

Wetsartikelen: 23 lid 2 Wet Bpf 2000, 2 Besluit meldingsplicht Wet Bpf 2000, 3.1.2.

Uitvoeringsreglement BPRB 2015, 2:19 lid 5 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Geen bestuurdersaansprakelijkheid voor pensioenpremies omdat zij premienota's ontvingen na ontbinding vennootschap en als ex-bestuurders geen melding betalingsonmacht konden doen

Geschil over de vraag of de bestuurders aansprakelijk zijn wegens niet betaalde pensioenpremies aan het verplichtgesteld bedrijfstakpensioenfonds. De rechtbank oordeelt dat de bestuurders niet aansprakelijk zijn. Het bedrijfstakpensioenfonds heeft premienota's over verstreken jaren verzonden nadat de rechtspersoon is ontbonden. Op het tijdstip van verzenden van de premienota's – in december 2016 – waren betrokkenen geweest bestuurders en konden zij daarom geen melding betalingsonmacht meer doen. Er is geen kennelijk onbehoorlijk bestuur door in 2015 dividend uit te keren omdat de onderneming niet hoefde te weten dat er nog een premieschuld zou zijn over voorgaande jaren. Ook bij doorvoering van de liquidatie was die wetenschap er niet, zodat er geen kennelijk onbehoorlijk bestuur is geweest door de vennootschap – via een turboprocedure – te liquideren. Een vergelijkbare zaak is uitgesproken onder ECLI:NL:RBNHO:2021:3161.

Geschil over de vraag of de bestuurders aansprakelijk zijn wegens niet betaalde pensioenpremies aan het verplichtgesteld bedrijfstakpensioenfonds. Het bedrijfstakpensioenfonds voor de Rijn en Binnenvaart (hierna: het pensioenfonds) heeft dwangbevelen uitgevaardigd voor openstaande premies aan voormalige bestuurders van een inmiddels ontbonden vennootschap. Het pensioenfonds stelt hen hoofdelijk aansprakelijk. De voormalige bestuurders komen in verzet. De rechtbank overweegt dat een bestuurder aansprakelijk kan zijn voor het betalen van de pensioenpremies als het niet betalen daarvan

het gevolg is van aan hem te wijten kennelijk onbehoorlijk bestuur. De maatstaf die de Hoge Raad hanteert bij de beoordeling of sprake is van onbehoorlijk bestuur luidt: 'Van onbehoorlijk bestuur (...) kan slechts worden gesproken als geen redelijk denkend bestuurder – onder dezelfde omstandigheden – aldus gehandeld zou hebben' (HR 8 juni 2001, NJ 2001/454). Aannemelijk moet zijn dat sprake is geweest van roekeloos, lichtzinnig, onverantwoordelijk en onbezonnen gedrag dat niet kan worden gerekend tot het nemen van normaal ondernemersrisico, waarbij gekeken moet worden naar alle omstandigheden van het geval. Het pensioenfonds stelt onder meer dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur omdat niet is voldaan aan de meldingsplicht betalingsonmacht van artikel 23 lid 2 Wet Bpf 2000. Eiser c.s. betwisten dat op hen, als gewezen bestuurders, een meldingsplicht rustte. De discussie tussen partijen in dit kader ziet op de vraag op welk moment de meldingsplicht is ontstaan. In artikel 2 Besluit meldingsplicht Wet Bpf 2000 is de melding betalingsonmacht gekoppeld aan de dag waarop de bijdrage volgens de statuten en reglementen van het bedrijfstakpensioenfonds behoorde te zijn voldaan. Uit artikel 3.1.2. Uitvoeringsreglement BPRB 2015 leidt de kantonrechter af dat betaling van verschuldigde premies dient te geschieden na ontvangst van een premienota. De werkgever is blijkens het Uitvoeringsreglement pensioenpremie verschuldigd voor bij hem in dienst zijnde werknemers, waarbij de betalingsverplichting wordt geconcretiseerd door de premienota's. Deze regelingen in samenhang beschouwd leiden in het onderhavige geval tot het oordeel dat de betalingsverplichting niet eerder concreet was dan vanaf de door het pensioenfonds bij brief van 24 december 2016 aan (het voormalig adres van) Argos Logistics verstuurd herziene premienota, dus nadat Argos Logistics was ontbonden. Op dat moment waren eiser c.s. gewezen bestuurders. De kantonrechter volgt daarbij niet het standpunt van het pensioenfonds dat Argos Logistics nooit is ontbonden door middel van turboliquidatie. Anders dan het pensioenfonds stelt, was op het moment van de ontbinding geen bate (in de vorm van een vordering op eiser c.s. uit hoofde van onbehoorlijk bestuur) aanwezig bij Argos Logistics, zodat Argos Logistics niet is blijven voortbestaan in de zin van artikel 2:19 lid 5 BW. Een gewezen bestuurder kan geen melding betalingsonmacht doen (*Kamerstukken II 1999/2000, 27073, nr. 3*). Het standpunt van het pensioenfonds dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur omdat eiser c.s. geen, althans niet tijdig, aan de melding betalingsonmacht hebben voldaan, wordt dan ook verworpen. Het pensioenfonds stelt verder dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur omdat eiser c.s. hebben ingestemd met de dividenduitkering, waardoor Argos Logistics volgens het pensioenfonds de wettelijke verplichtingen niet meer kon nakomen. Ook daarin volgt de kantonrechter het pensioenfonds niet. Met eiser c.s. is de kantonrechter van oordeel dat zij op het moment van de dividenduitkering op 30 september 2015 niet wisten, of behoorden te weten, dat Argos Logistics nog premies verschuldigd was aan het pensioenfonds over de voorgaande jaren. De conclusie is dat eiser c.s. niet aansprakelijk

zijn voor het betalen van de herziene pensioenpremie's. Dit leidt ertoe dat het verzet tegen de dwangbevelen gegrond is. De vorderingen van eiser c.s. zullen worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:3162

Zaaknummer: 7971208 CV EXPL 19-11844

Rechters: W. Aardenburg

Advocaten: R.C.M. Andriessen, A.C. van der Bent, F.A.M. ten Broeke en E.P. Sieben

Wetsartikelen: 23 lid 2 Wet Bpf 2000, 2 Besluit meldingsplicht Wet Bpf 2000, 3.1.2.

Uitvoeringsreglement BPRB 2015, 2:19 lid 5 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Pannenkoek is geen koek, werkgever valt niet onder verplichtstelling Bpf Zoetwaren

Kern van de zaak is of een werkgever valt onder de werkingssfeer van het Bpf Zoetwaren. Uitgelegd moet worden of een pannenkoek een koek is. Het hof oordeelt dat een pannenkoek geen koek is. Dat doet het hof mede aan de hand van ingebrachte opinies van hoogleraren en interviews die aangeven dat een pannenkoek niet wordt gezien als een koek. Het hof gaat er dus van uit dat naar algemene maatschappelijke opvattingen een pannenkoek niet als een soort koek wordt gezien.

Kern van de zaak is of een werkgever valt onder de werkingssfeer van het Bpf Zoetwaren. Uitgelegd moet worden of een pannenkoek een koek is. Aanvankelijk hield werkgever zich bezig met de productie van en de groothandel in zuivel. Sinds 1995 worden uitsluitend pannenkoeken en poffertjes geproduceerd. In een geschil in 1997 tussen een toenmalig werknemer en de onderneming heeft de kantonrechter Dordrecht geoordeeld dat de onderneming niet viel onder de werkingssfeer van de Cao voor de Suikerverwerkende Industrie (de voorganger van de Cao Zoetwaren). Bij brief van 28 maart 2017 heeft Bpf Zoetwaren werkgever verzocht gegevens te verstrekken om na te kunnen gaan of werkgever verplicht was tot aansluiting. Op 24 april 2017 zijn de gevraagde gegevens verstrekt, met daarbij een toelichting waarom werkgever niet valt onder de verplichtstelling. Bij brief van 26 april 2017 heeft Bpf Zoetwaren aan werkgever meegedeeld dat de activiteiten van werkgever niet onder het Verplichtstellingsbesluit vallen, zodat zij niet verplicht is tot aansluiting bij het Bpf Zoetwaren. Bij brief van 14 juni 2017 heeft Bpf Zoetwaren aan werkgever meegedeeld terug te komen op de beslissing van 26 april 2017 met de aankondiging dat een nieuw onderzoek zal worden verricht. Tussen partijen is vervolgens discussie ontstaan over de vraag of werkgever valt onder de werkingssfeer. De rechtbank heeft de vorderingen van Bpf Zoetwaren afgewezen. Het hof oordeelt dat de definitie van het woord 'koek' in de Van Dale en andere gezaghebbende woordenboeken waarnaar in de processtukken is verwezen, dermate ruim is dat daaraan geen doorslaggevende betekenis dient te worden toegekend, mede gelet op de door werkgever overgelegde deskundigenopinions en de geldende maatschappelijke

opvattingen ten aanzien van de betekenis van het woord 'koek'. Het legaliteits- en rechtszekerheidsbeginsel staan ook aan een (te) extensieve interpretatie van het woord 'koek' in de weg. Werkgever heeft in hoger beroep een opinie overgelegd van prof. dr. Van der Sijs, hoogleraar historische taalkunde van het Nederlands in de digitale wereld aan de Radboud Universiteit Nijmegen, en prof. dr. Steurs, hoogleraar aan de Faculteit der Letteren van de Katholieke Universiteit Leuven. Van der Sijs en Steurs hebben toegelicht dat woordenboeken vaak (wetenschappelijke) definities herdefiniëren zodat deze toegankelijk worden voor een algemeen publiek. Het ligt in dit geval bij de uitleg van het woord 'koek' meer voor de hand om aan te knopen bij de betekenis van het begrip 'koek' in de bakkerijsector. Een belangrijk verschil is dat een pannenkoek in het algemeen als volledige maaltijd wordt genuttigd, en koek in de regel als tussendoortje/lekkernij. De betekenis van het begrip 'koek' binnen de bakkerijsector vormt, ook naar het oordeel van het hof, een belangrijk hulpmiddel om vast te stellen of een pannenkoek als een soort koek moet worden aangemerkt. Koeken zijn bakkerijproducten terwijl pannenkoeken keukenproducten zijn. Ook de maatschappelijke opvattingen vormen een relevant gezichtspunt bij het vaststellen van welke betekenis in het normale spraakgebruik aan een woord toekomt. Werkgever heeft een onderzoek overgelegd van Spinos Research & Consultancy waaruit volgt dat een grote meerderheid van de geïnterviewden (84% tot 89%) een pannenkoek niet als een soort koek beschouwt. Werkgever heeft bovendien in hoger beroep verwezen naar een, naar aanleiding van de uitspraak van de rechtbank in deze zaak verrichte, peiling van RTL Nieuws. Deze peiling bevestigt in grote lijnen de uitkomst van het onderzoek van Spinos. Het hof gaat er dus van uit dat naar algemene maatschappelijke opvattingen een pannenkoek niet als een soort koek wordt gezien. De categorisering van producten in supermarkten bevestigt naar het oordeel van het hof dat pannenkoeken naar maatschappelijke opvattingen niet worden gezien als koek. Het hof is van oordeel dat pannenkoeken, naar de aard van de verwerkte grondstoffen, niet vergelijkbaar zijn met de producten genoemd onder artikel 1 (a). Voor pannenkoeken en koek zijn verschillende grondstoffen benodigd, en voor zover grondstoffen in beide producten terugkomen, worden die in ieder geval in een geheel andere verhouding verwerkt. Het hof is van oordeel dat de wijze van verwerking van de grondstoffen van pannenkoeken evenmin vergelijkbaar is met die van beschuit, toast, knäckebröd, biscuit, biscuitfiguren, koekjes, banket, koek en wafels. Naar het oordeel van het hof komt het er op aan dat de totale wijze van verwerking van de grondstoffen vergelijkbaar moet zijn, waarbij de verschillen en overeenkomsten in hun onderlinge samenhang moeten worden gezien. De wijze van verwerking van de wel in het Verplichtstellingsbesluit genoemde producten is wezenlijk anders. Het hof merkt ten overvloede nog op dat, in tegenstelling tot pannenkoeken, geen van de in het Verplichtstellingsbesluit genoemde producten direct na het bakken tot nul graden worden afgekoeld, en onder een beschermende atmosfeer worden ingepakt. Doordat pannenkoeken

hoofdzakelijk uit melk bestaan, moet werkgever voldoen aan hygiënevoorschriften voor de zuivelverwerkende industrie. Dat producenten van in het Verplichtstellingsbesluit genoemde producten moeten voldoen aan andere, evenzeer strenge voedselveiligheidsschriften, maakt dat niet anders. Het feit dat voor werkgever een ander hygiënevoorschrift geldt dan voor bijvoorbeeld een industriële bakkerij, is juist een verdere aanwijzing dat de wijze van verwerking van de grondstoffen wezenlijk van elkaar verschilt.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 20-04-2021

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2021:832

Zaaknummer: 200.270.321/01

Rechters: J.M.T. van der Hoeven-Oud, C.J. Frikkee en B. Barentsen

Advocaten: E. Lutjens en A.N. Kampherbeek

Wetsartikelen: 2 Wet Bpf 2000 en 1 Verplichtstellingsbesluit voor de Zoetwarenindustrie

RECHTSPRAAK

Billijke vergoeding na ernstig verwijtbaar ontslag omvat inkomens- en pensioenschade tot pensioengerechtigde leeftijd minus transitievergoeding

Ontslagzaak. Het hof oordeelt dat de werkgever ernstig verwijtbaar heeft gehandeld en kent een billijke vergoeding toe. De werkgever heeft adviezen genegeerd over conflictbemiddeling in het kader van re-integratie. De arbeidsovereenkomst is opgezegd zonder inachtneming van wettelijke bepalingen onder toepassing van een loonstop. De billijke vergoeding is gebaseerd op inkomens- en pensioenschade tot de pensioengerechtigde leeftijd minus de transitievergoeding.

Op 1 juli 1996 is werknemster in dienst getreden van BTS. Op 28 september 2017 meldt zij zich ziek. Het verslag van 15 november 2017 van de bedrijfsarts meldt dat tussen partijen een conflict bestond. In een verslag van 16 maart 2018 heeft de bedrijfsarts vermeld dat de mogelijkheden van werknemster aanzienlijk waren toegenomen en dat zij onder begeleiding van een onafhankelijke en ervaren gespreksleider met BTS in gesprek zou kunnen gaan om de conflictsituatie op te lossen, waarna zij stapsgewijs zou kunnen re-integreren. BTS heeft mediation ingezet. In een verslag van 7 juni 2018 heeft de bedrijfsarts een interventie met behulp van een gespecialiseerd re-integratiebureau voorgesteld. BTS heeft hierop bureau HSK ingeschakeld. HSK heeft BTS laten weten dat zij in eerste instantie geen behandeling adviseerde, maar afronding van de mediation. Op 29 juni 2018 heeft de mediator het mediationtraject beëindigd. In een verslag van 18 juli 2018 heeft de bedrijfsarts geadviseerd om werknemster stapsgewijs te laten re-integreren. Op 2 augustus 2018 is werknemster hiermee gestart. In een brief van 18 oktober 2018 heeft BTS aan werknemster bericht dat de opbouw naar haar volledige urenomvang van 29 uur per week uiterlijk op 31 oktober 2018 moest zijn gerealiseerd. In die brief werd werknemster gesommeerd om op het werk te verschijnen en werd haar meegedeeld dat bij gebreke daarvan per 1 november 2018 een loonstop zou worden toegepast. Blijkens het deskundigenoordeel van 27 november 2018 heeft het UWV geoordeeld dat werknemster op 1 november 2018 haar eigen werk niet voor de volle

omvang kon doen. In een verslag van 20 december 2018 heeft de bedrijfsarts geadviseerd dat begeleiding van een coach onverminderd was aangewezen. Bij brief van 10 januari 2019 heeft BTS aan werknemster bevestigd dat haar dienstverband bij BTS per 31 mei 2019 werd opgezegd. Op 11 januari 2019 heeft werknemster zich opnieuw ziek gemeld. In een verslag van 25 januari 2019 heeft de bedrijfsarts vermeld dat het conflict – al dan niet met behulp van derden – zou moeten worden opgelost alvorens werknemster haar werk zou kunnen hervatten. BTS heeft werknemster, op straffe van een loonstop, opgeroepen om op 21 maart 2019 de re-integratie voort te zetten. Per 21 maart 2019 heeft BTS de betaling van het loon aan werknemster stopgezet, omdat zij op die datum niet op het werk was verschenen. Blijkens het deskundigenoordeel van 15 april 2019 heeft het UWV geoordeeld dat werknemster haar eigen werk op/vanaf 21 maart 2019 niet kon doen. BTS heeft in eerste aanleg onder meer verzocht om ontbinding van de arbeidsovereenkomst met werknemster op grond van een verstoorde arbeidsverhouding met toekenning van een transitievergoeding van € 45.648. Werknemster heeft onder meer verzocht BTS te veroordelen tot betaling van een billijke vergoeding. De kantonrechter heeft de arbeidsovereenkomst tussen partijen ontbonden met ingang van 1 december 2019, en aan werknemster ten laste van BTS een transitievergoeding ter hoogte van € 45.648 bruto en een billijke vergoeding ter hoogte van € 65.000 bruto toegekend.

Het hof oordeelt dat BTS ernstig verwijtbaar heeft gehandeld door onvoldoende inspanningen te verrichten om de arbeidsrelatie te herstellen. BTS heeft de adviezen van de bedrijfsarts en het UWV om inschakeling van een coach of onafhankelijke derde om het onderlinge conflict op te lossen en daarnaast te werken aan een stapsgewijze urenopbouw, onvoldoende opgevolgd. Na de beëindiging van de mediation, welk traject in juni 2018 zonder resultaat is beëindigd, heeft BTS geen coach of andere onafhankelijke derde meer ingeschakeld om tot een oplossing voor het arbeidsconflict te komen, hoewel de bedrijfsarts dat op 18 juli 2018, 20 december 2018 en 25 januari 2019 wel steeds opnieuw heeft geadviseerd. BTS heeft niet alleen deze adviezen genegeerd, maar daarbij ook de re-integratie van werknemster te snel opgebouwd door op 18 oktober 2018 een verdubbeling van haar uren binnen twee weken te eisen, terwijl de bedrijfsarts meermaals een stapsgewijze opbouw had geadviseerd. Het UWV heeft in zijn deskundigenoordeel van 27 november 2018 geoordeeld dat BTS ten onrechte verlangde dat werknemster per 1 november 2018 haar werk weer volledig zou hervatten. Aldus heeft BTS de onderlinge verhoudingen nog meer op scherp gesteld, terwijl van haar als goed werkgever juist adequate inspanningen mochten worden verwacht om de arbeidsrelatie te herstellen. Vervolgens is de conflictsituatie tussen partijen door toedoen van BTS nog verergerd, doordat zij op 10 januari 2019 de arbeidsovereenkomst met werknemster zonder inachtneming van de daarvoor geldende wettelijke bepalingen heeft opgezegd per 31 mei 2019

en doordat zij werknemster, nadat die zich naar aanleiding van de opzegging op 11 januari 2019 weer volledig had ziek gemeld, heeft opgeroepen tot werkhervatting op 21 maart 2019, op straffe van een loonstop, zonder hierover eerst op enigerlei wijze met werknemster te spreken dan wel te communiceren. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat BTS ernstig verwijtbaar heeft gehandeld met als gevolg een verstoring van de arbeidsrelatie en daarmee de ontbinding van de arbeidsovereenkomst. Dit betekent dat werknemster recht heeft op een billijke vergoeding. Het hof ziet in de omstandigheden van het geval aanleiding om de billijke vergoeding te begroten op een afgerond bedrag van € 45.000 bruto. Gelet op het 24-jarige dienstverband van werknemster bij BTS en op het feit dat er (in elk geval tot 2017) altijd sprake is geweest van goed functioneren, is er geen aanleiding om te veronderstellen dat, indien BTS jegens werknemster niet ernstig verwijtbaar zou hebben gehandeld, werknemster niet tot aan haar pensioengerechtigde leeftijd (die zij bereikt op 3 september 2024) in dienst zou zijn gebleven bij BTS, met bijbehorend salaris en pensioenopbouw. Het hof ziet onder de gegeven omstandigheden dan ook aanleiding om bij het bepalen van de hoogte van de billijke vergoeding aansluiting te zoeken bij de inkomens- en pensioenschade die werknemster als gevolg van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst tussen partijen (schattenderwijs) lijdt en zal lijden gedurende de periode tot aan haar pensioengerechtigde leeftijd. De totale inkomens- en pensioenschade van werknemster tot aan de pensioengerechtigde leeftijd komt uit op € 84.720. Naar het oordeel van het hof is het redelijk om de toegekende transitievergoeding van € 45.648 bruto geheel in mindering te brengen op de billijke vergoeding, nu het hof ervan uitgaat dat van transitie naar een nieuwe baan geen sprake zal zijn en deze vergoeding dus geheel strekt tot derving van inkomensschade. De slotsom is dat de grieven in principaal appèl gedeeltelijk slagen en dat de bestreden beschikking wordt vernietigd voor zover daarbij aan werknemster een billijke vergoeding van € 65.000 is toegekend. De beschikking wordt voor het overige bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-04-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:1225

Zaaknummer: 200.268.231/01

Rechters: F.J. Verbeek, T.S. Pieters en A.C.M. Kuypers

Advocaten: P.P. Hoyng en M.C. Rosier

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 sub g BW, 7:671b BW en 7:683 BW

RECHTSPRAAK

Arubaanse ex-brandweerman heeft geen recht op pensioenuitkering na ontslag

Geschil over vraag of Arubaanse ex-brandweerman recht heeft op pensioenuitkering na ontslag. Het Gerecht stelt vast dat hij niet voldoet aan de vereisten van de Regeling Pensioen. Hij is niet ontslagen wegens het bereiken van de 60-jarige leeftijd of wegens ongeschiktheid en had evenmin een diensttijd van 10 jaar als losse arbeider. Hij komt ook niet in aanmerking voor een pensioenuitkering op grond van de Landsverordening leeftijd ambtenaren of de daarop gebaseerde circulaire.

Klager, geboren in 1955, is van 4 mei 1982 tot 1 januari 1988 als arbeider in losse dienst werkzaam geweest bij de Centrale Dienst Brandweer in Aruba (DBA). Bij landsbesluit van 15 april 2006 no. 68 heeft verweerder vastgelegd dat aan klager met ingang van 12 april 1995 ontslag uit Landsdienst is verleend wegens het willekeurig verbreken van het dienstverband. Bij brief van 1 augustus 2014 heeft klager verzocht om vanaf 21 november 2010, zijnde de datum waarop hij de 55-jarige leeftijd heeft bereikt, aan hem uit te betalen “de hem rechtens toekomende uitgestelde pensioenuitkering”. Dat verzoek is afgewezen. Tussen partijen is in geschil of klager recht heeft op een uitkering bij wijze van pensioen op grond van de Landsverordening leeftijdsgrens ambtenaren (Lla). Het Gerecht stelt vast dat klager niet voldoet aan de vereisten zoals gesteld in de artikel 1, eerste lid van de Regeling Pensioen. Klager is immers niet ontslagen wegens het bereiken van de zestigjarige leeftijd of wegens ongeschiktheid. Evenmin heeft klager een diensttijd van tien jaren als losse arbeider vervuld.

Klager voldoet ook niet aan de vereisten zoals gesteld in artikel 4 van de Landsverordening Leeftijdsgrens Ambtenaren. Klager was immers bij het verlaten van de dienst geen ambtenaar in vaste niet-pensioengerechtigde dienst. Voorts is klager evenmin op eigen verzoek dan wel wegens ongeschiktheid of ouderdomsgebreken ontslagen. Klager meent met verwijzing naar de circulaire waarin het bestuurscollege van het eilandgebied Aruba de toepassing van artikel 5, eerste lid van de Lla heeft vastgelegd, aanspraak te maken op een uitkering bij wijze van

pensioen. Met klager is het Gerecht van oordeel dat aan de circulaire nog altijd betekenis toekomt nu niet is gebleken dat verweerder deze circulaire heeft ingetrokken. Het Gerecht stelt vast dat de circulaire ten opzichte van de Lla een uitbereiding behelst van de personen die aanspraak kunnen maken op een uitkering bij wijze van pensioen. Daarmee heeft de circulaire het karakter van buitenwettelijk begunstigend beleid. Volgens vaste rechtspraak dient de bestuursrechter het bestaan en de inhoud van dergelijk beleid als een gegeven te aanvaarden en is de rechterlijke toetsing beperkt tot de vraag of het bestuursorgaan het beleid consistent heeft toegepast. De bestuursrechter kan niet treden in de vraag of het beleid redelijk is.

Het Gerecht is van oordeel dat klager evenmin op grond van de circulaire in aanmerking komt voor een uitkering bij wijze van pensioen. Dat in de circulaire wordt bepaald dat ook een uitkering bij wijze van pensioen wordt toegekend aan arbeidscontractanten (werknemers op schriftelijke arbeidsovereenkomst) kan klager niet baten. Klager is geen arbeidscontractant geweest, maar een losse arbeider respectievelijk een ambtenaar in tijdelijke dienst. Nu er sprake is van een buitenwettelijk begunstigend beleid komt het Gerecht niet toe aan de beantwoording van de vraag of verweerder in redelijkheid ook een uitkering bij wijze van pensioen zou moeten toekennen aan klager omdat hij in totaal meer dan 12 jaar voor de overheid heeft gewerkt.

Het is het Gerecht niet gebleken dat verweerder de circulaire niet consistent heeft toegepast. Verweerder heeft terecht geconcludeerd dat de door klager in bezwaar aangehaalde personen aan wie een uitkering bij wijze van pensioen is toegekend geen gelijke gevallen betreffen, nu deze personen, anders dan klager, niet zijn ontslagen wegens het willekeurig verbreken van het dienstverband. Klager heeft ter zitting naar voren gebracht dat de ministerraad in 1995 heeft besloten aan twee werknemers die waren ontslagen op grond van artikel 98 van de Landsverordening materieel ambtenarenrecht een uitkering bij wijze van pensioen toe te kennen, maar deze enkele stelling kan zonder nadere onderbouwing, welke ontbreekt, geen geslaagd beroep op het gelijkheidsbeginsel opleveren. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt.

Instantie: Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 03-05-2021

ECLI: ECLI:NL:OGAACMB:2021:28

Zaaknummer: AUA202000894

Rechters: M. Soffers

Wetsartikelen: 1 lid 1 Regeling Pensioen en 4 Lla

RECHTSPRAAK

Bergingsbedrijf dat auto's wegsleept valt onder werkingssfeer Bpf Vervoer en algemeen verbindend verklaarde cao

Kern van het geschil is de vraag of de (inmiddels failliete) werkgever onder de werkingssfeer valt van het bedrijfstakpensioenfonds vervoer en de algemeen verbindend verklaarde cao. Het gerechtshof oordeelt dat het takelen en wegslepen van auto's over de weg, ook het wegslepen van foutparkeerders, een vervoeractiviteit is die valt onder de verplichtstelling van Pensioenfonds Vervoer. Het hof kent betekenis toe aan de website van de onderneming, haar Facebookpagina en nieuwsbrieven. De onderneming beroept zich op een gesloten Convenant tussen cao-partijen omtrent indeling van sleepbedrijven bij Pensioenfonds Vervoer dan wel PMT. Het gerechtshof oordeelt dat die afspraak de verplichtstelling niet opzij kan zetten.

Het bedrijfstakpensioenfonds voor beroepsvervoer over de weg en de sociale fondsen (hierna: PFV c.s.) vinden dat werkgever Bergings Centrale Bollenstreek (hierna: BCB) onder hun werkingssfeer valt. Zij hebben BCB in augustus 2014 gesommeerd tot betaling van achterstallige premie en bij niet-tijdige betaling een procedure aangekondigd. Volgens BCB klopt dit niet. Zij beroept zich daarvoor op een convenant uit 2012 waarbij onder meer partij zijn PFV en de Stichting Pensioenfonds Metaal en Techniek (hierna: PMT). Tijdens de procedure is BCB op 25 november 2016 failliet verklaard. De curator heeft aangegeven de procedure in conventie niet over te nemen en geen bezwaar te hebben tegen voortzetting van die procedure buiten bezwaar van de boedel. De kantonrechter heeft de procedure in reconventie geschorst. In conventie heeft hij de conclusies van de deskundige niet overgenoemen en voor recht verklaard dat BCB zich niet bij PFV c.s. hoeft aan te sluiten. PFV c.s. zijn het niet met die beslissing eens en komen tegen het vonnis in hoger beroep. Het hof vernietigt de uitspraak van de kantonrechter en verklaart voor recht dat BCB onder de

verplichtstelling van PFV valt en onder de algemeen verbindend verklaarde cao van SOOB. PFV c.s. kaarten terecht aan dat de door hen verlangde verklaring voor recht er niet toe strekt dat de failliete boedel iets moet betalen. Daarom heeft de kantonrechter ten onrechte geoordeeld dat de gehele procedure in reconventie is geschorst en een beslissing op dit onderdeel ten onrechte achterwege gelaten. PFV c.s. hebben aangevoerd dat zij belang hebben bij de verklaring voor recht, ook zonder voldoening uit de boedel, omdat zij de bestuurders van BCB aansprakelijk hebben gesteld voor de niet betaalde premies. Die procedure is geschorst in afwachting van de uitkomst van dit geschil over de werkingssfeer.

Het hof oordeelt dat zowel de door BCB onderscheiden eerste en tweede bergingen als het wegslepen van foutparkeerders en in beslag genomen voertuigen onder de definitie vallen van wegvervoer en/of beroepsgoederenvervoer. Al deze activiteiten vinden plaats met behulp van bergingsvoertuigen over de weg en BCB heeft niet beweerd dat zij dit zonder vergoeding deed, ook niet voor het goede doel van wetshandhaving. BCB heeft niet toegelicht hoe onderhoud van haar eigen wagenpark bijdraagt aan haar omzet, zodat het hof deze activiteit buiten beschouwing laat. Dat zij in hoofdzaak actief is met uitsluitend reparatie of takelen van gestrande voertuigen, zonder aansluitend transport ervan, en met haar bandenhotel, is niet door BCB gesteld of als verweer aangevoerd, laat staan onderbouwd. Het is ook niet aannemelijk, gelet op de omschrijving in het handelsregister, de door PFV c.s. overgelegde informatie van BCB zelf op haar website en Facebookpagina en de verstrekte informatie uit lokale nieuwsberichten. Bovendien heeft BCB niet weersproken dat zij vergunningen had als 'IM-berger' waardoor zij als enige binnen het toegewezen rayon bergingsopdrachten kreeg op belangrijke verbindingswegen. Op de tijdens de zitting van het hof gestelde vraag of BCB aannemelijk zou kunnen maken dat bijna alle voertuigen ter plekke werden gerepareerd en niet weggesleept hoefden te worden, is geantwoord dat dit heel erg lastig is. Gelet op het voorgaande gaat het hof ervan uit dat BCB zich in hoofdzaak bezighield met activiteiten waarmee zij onder de werkingssfeer van PFV c.s. valt, nu dat onvoldoende gemotiveerd is betwist door BCB. De uitzondering op Verplichtstelling is verder niet van toepassing. Bovendien gaat ook geen van de uitzonderingsmogelijkheden op toepasselijkheid op. Het tussen partijen gesloten convenant zet ook niet de verplichte aansluiting van BCB bij PFV opzij. Het beroep van BCB op onaanvaardbaarheid van verplichte aansluiting, misbruik van bevoegdheid om BCB verplicht bij PFV aan te laten sluiten en rechtsverwerking, falen. De gevorderde verklaring voor recht wordt toegewezen. De door BCB gestelde verwijten leiden er verder niet toe dat PFV schadevergoeding aan haar dient te betalen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-05-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:4403

Zaaknummer: 200.249.374/01

Rechters: M.E.L. Fikkers, W.F. Boele en P.G. Vestering

Advocaten: E. Lutjens en W.P.M. Thijssen

Wetsartikelen: 29 Fw, 2 Wet Bpf en 6:2 BW

RECHTSPRAAK

Bijstand terecht teruggevorderd wegens schending inlichtingenplicht; ontvangen nabestaandenpensioenen was niet opgegeven

Dit geschil gaat over het terugvorderen van bijstand door de Gemeente Rotterdam wegens het niet informeren over een nabestaandenpensioen. De rechtbank oordeelt dat de gemeente het bedrag terecht heeft teruggevorderd. Belanghebbende heeft het ontvangen nabestaandenpensioen van het pensioenfonds beroepsvervoer over de weg niet gemeld. Dat is een schending van de inlichtingenplicht. Dat er geen opzet was, doet niet ter zake. Van de door belanghebbende gestelde telefonische melding van het ontvangen van het pensioen is niet gebleken. Dat het pensioen bij de Belastingdienst bekend was, doet er niet toe. Dat ontslaat belanghebbende niet van de verplichtingen uit hoofde van de Participatiewet.

Eiseres ontvangt sinds 17 juni 2013 een bijstandsuitkering, laatstelijk naar de norm voor een alleenstaande. In het kader van het project bestandanalyse is het uitkeringsbestand gescreend op rechtmatigheidssignalen. Onderzocht is of sprake is van andere inkomsten. Hierbij is het systeem Suwinet geraadpleegd, waaruit naar voren is gekomen dat eiseres sinds 1 september 2014 maandelijks nabestaandenpensioen ontvangt van de 'Stichting bedrijfstakpensioenfonds voor het beroepsvervoer over de weg' (hierna: Stichting pensioenfonds). Hier is niets over bekend in de systemen van verweerder. Bij brief van 12 maart 2020 is gevraagd om uiterlijk op 25 maart 2020 alle correspondentie van het nabestaandenpensioen van de Stichting pensioenfonds in te leveren. Eiseres heeft op 20 maart 2020 een jaaropgave 2019 ingeleverd. Hieruit blijkt dat eiseres in het jaar 2019 een belastbaar inkomen van € 1.359 heeft gehad. Bij brief van 26 maart 2020 is aangegeven dat eiseres niet volledig heeft gereageerd op het verzoek om informatie. Gevraagd is om alle correspondentie omtrent het ouderdomspensioen

van de Stichting pensioenfonds (bedoeld is: partnerpensioen) in te leveren. Op 14 april 2020 heeft eiseres de specificaties en jaaropgaves van het partnerpensioen ingeleverd over de periode van september 2014 tot en met maart 2020. De hoogte van het partnerpensioen varieert vanwege indexering van € 103,28 tot € 107,16 per maand en is nader gespecificeerd in de rapportage van 23 april 2020. Deze maandelijkse pensioeninkomsten zijn aangemerkt als inkomsten. De gemeente Rotterdam heeft een deel van de bijstandsuitkering teruggevorderd wegens schending van de inlichtingenplicht en een boete opgelegd. De rechtbank merkt allereerst op dat de in artikel 17 Pw neergelegde inlichtingenplicht een objectief geformuleerde verplichting is. De vraag of sprake is van opzet bij de schending van de inlichtingenplicht, speelt geen rol. Beoordeeld moet worden of eiseres inlichtingen had moeten geven en dit heeft nagelaten. Niet in geschil is dat eiseres in de periode van 1 september 2014 tot en met 30 april 2020 pensioen van de Stichting pensioenfonds heeft ontvangen, dit een middel is in de zin van artikel 31, eerste lid, Pw en dit (redelijkerwijs) van invloed kan zijn op het recht op bijstand. Gelet op het bepaalde in artikel 17, eerste lid, Pw dient dit daarom aan verweerder te worden gemeld. In geschil is of eiseres hieraan heeft voldaan. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend. De stelling van eiseres dat zij de ontvangsten van het pensioen in 2014 telefonisch heeft doorgegeven slaagt niet, nu verweerder een dergelijke melding niet heeft kunnen achterhalen. Uit de verschillende systemen van verweerder blijkt niet van een telefonische melding over de pensioeninkomsten uit 2014. Voor zover eiseres heeft gesteld dat verweerder op de hoogte was van het pensioen omdat dit wel bij de Belastingdienst bekend was en zij daarom, naar de rechtbank begrijpt, verder niet hoefde te voldoen aan de inlichtingenplicht, volgt de rechtbank dit niet. Het is aan eiseres om uit eigen beweging melding te maken bij verweerder van die gegevens die van invloed kunnen zijn op het recht op bijstand. Uit artikel 17, eerste lid, Pw volgt niet dat gegevens die bij de Belastingdienst bekend zijn niet onder die inlichtingenplicht vallen en dus niet hoeven te worden gemeld. Dit betekent dat de inlichtingenplicht is geschonden, in welk kader ten onrechte te veel Pw-uitkering aan eiseres is verstrekt. Verweerder was daarom op grond van artikel 54, derde lid, Pw gehouden om het recht van eiseres op bijstand over de periode van 1 september 2014 tot en met 30 april 2020 te herzien en op grond van artikel 58, eerste lid, Pw het te veel betaalde terug te vorderen. Ten aanzien van de schending van de inlichtingenverplichting kan niet worden gezegd dat elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt. Het had eiseres redelijkerwijs duidelijk moeten zijn dat het ontvangen van de pensioeninkomsten op haar bankrekening van invloed kan zijn op het recht op bijstand, nu bijstand slechts een vangnetvoorziening is voor degene die niet over de middelen beschikt om in de noodzakelijke kosten van bestaan te voorzien. Van de ontvangen bedragen heeft eiseres deels in haar levensonderhoud kunnen voorzien, waar juist de bijstandsuitkering voor is bedoeld. Daarmee staat de verwijtbaarheid van de schending van de inlichtingenverplichting vast. Verweerder was dan ook in beginsel gehouden

met toepassing van artikel 18a Pw een boete op te leggen van ten hoogste het vastgestelde benadelingsbedrag.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:4261

Zaaknummer: ROT 20/6164

Rechters: A.B.M. Adriaansen

Wetsartikelen: 17 Pw, 31 Pw, 54 Pw, 58 Pw en 18a Pw

RECHTSPRAAK

Werkgever moet na ontslag pensioenpremies en cessantia-uitkering betalen

Kern van dit Arubaanse geschil is de vraag of de werkgever gehouden is tot betaling van de ontslagvergoeding (cessantia) en pensioenpremies aan de inmiddels arbeidsongeschikte werknemer. Het gerecht oordeelt dat verzoeker recht heeft op cessantia-uitkering nu de arbeidsongeschiktheid hem niet is toe te rekenen. Verder oordeelt het gerecht dat vaststaat dat de werkgever niet voldaan heeft aan zijn wettelijke verplichting tot afdracht van de verschuldigde pensioenpremies. Hij wordt veroordeeld tot betaling daarvan.

Arubaans geschil over ontslagvergoeding en betalingsplicht van pensioenpremies. Verzoeker is op 8 mei 2001 in loondienst getreden van Johnson's. Op het loon van verzoeker is vanaf januari 2012 tot juni 2019 pensioenpremie ingehouden. Verzoeker is op 5 juni 2019 arbeidsongeschikt verklaard door de Sociale Verzekeringsbank (SVb). In verband met dezelfde gezondheidsklacht heeft verzoeker twee jaar ziekengeld ontvangen van de SVb. De SVb heeft, op grond van de Landsverordening ziekteverzekering, bedoelde uitkering na afloop van voornoemde termijn stopgezet. Vanaf 5 juni 2019 ontvangt verzoeker op grond van de wet geen arbeidsongeschiktheidsuitkering meer. Vanwege zijn gezondheidstoestand is verzoeker niet langer in staat om zijn werkzaamheden voor Johnson's te verrichten. Bij beschikking van het gerecht van 2 juni 2020 (hierna: de ontbindingsbeschikking) is de ontbinding van de arbeidsovereenkomst tussen partijen uitgesproken, zonder toekenning van enige ontbindingsvergoeding. Verzoeker is niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek tot betaling van cessantia en de beweerdelijke niet door Johnson's afgedragen pensioenpremies. Het gerecht heeft overwogen dat verzoeker bedoelde vorderingen in een gewone arbeidsbodemzaak ter beoordeling aan het gerecht moet voorleggen. In deze procedure verzoekt hij Johnson's te veroordelen om te betalen het bedrag van Afl. 9.317 in verband met de door hem gedurende het dienstverband opgebouwde cessantia en om de ingehouden pensioenpremie van Afl. 10.146 te restitueren dan wel af te dragen aan de

pensioenverzekeraar. Ingevolge artikel 3 lid 1 van de Cessantieverordening wordt aan de werknemer wiens dienstbetrekking eindigt anders dan door zijn schuld of ten gevolge van een aan hem toe te rekenen omstandigheid door de werkgever *cessantia* toegekend. Naar het oordeel van het gerecht wordt arbeidsongeschiktheid in het kader van bedoelde verordening niet gezien als een omstandigheid die te wijten is aan de werknemer, tenzij de arbeidsongeschiktheid het gevolg is van eigen opzet. Niet is gesteld noch is gebleken dat de arbeidsongeschiktheid van verzoeker een omstandigheid is die aan hem toe te rekenen is. Gelet hierop is het gerecht van oordeel dat verzoeker recht heeft op *cessantia-uitkering*. Dat de rechter in de ontbindingsprocedure aan verzoeker geen ontbindingsvergoeding heeft toegekend omdat hij van oordeel was dat zijn arbeidsongeschiktheid niet aan Johnson's te wijten is, doet aan het voorgaande niet af. De vraag of een ontbindingsvergoeding al dan niet wordt toegekend betreft immers een ander toetsingscriterium dan de vraag of een werknemer al dan niet recht heeft op *cessantia-uitkering*. Verzoeker heeft gesteld dat Johnson's, in strijd met de wet, de pensioenpremies ten behoeve van zijn pensioenopbouw niet heeft afgedragen aan de pensioenverzekeraar, terwijl maandelijks een bedrag aan pensioengelden op het salaris van verzoeker is ingehouden. Johnson's heeft erkend dat zij de verschuldigde pensioenpremies ten behoeve van verzoeker niet heeft afgedragen en heeft daarbij gesteld bereid te zijn het verschuldigde bedrag alsnog volledig te voldoen. Wel heeft Johnson's de hoogte van het door verzoeker gevorderde bedrag betwist. In tegenstelling tot verzoeker heeft Johnson's gesteld dat het af te dragen bedrag Afl. 8.892 bedraagt.

Het verzoek is gebaseerd op artikel 10 van de Landsverordening algemeen pensioen. Ingevolge dit artikel houdt de werkgever maandelijks het voor rekening van de werknemer komend deel van de verschuldigde premie in op diens loon en draagt dit tezamen met het voor zijn rekening komende gedeelte van de premie af aan de instelling waarmee de werkgever een premieovereenkomst heeft, of aan het ondernemingsfonds waaraan zijn onderneming is verbonden. Vast staat dat Johnson's niet voldaan heeft aan haar wettelijke verplichting tot afdracht van de verschuldigde pensioenpremies, zodat zij tot betaling daarvan veroordeeld zal worden. Voor wat betreft de hoogte van de af te dragen bedragen overweegt het gerecht als volgt. Verzoeker heeft gesteld dat de verschuldigde pensioenpremie (werknemers- en werkgeversbijdrage) tot en met de maand juni 2019 in totaal het bedrag van Afl. 10.146 bedraagt. Johnson's heeft verweer gevoerd, daartoe stellende dat de hoogte van het door verzoeker gevorderde bedrag niet juist is. Volgens Johnson's bedraagt de verschuldigde pensioenpremie in totaal Afl. 8.892. Ter onderbouwing hiervan heeft Johnson's verwezen naar de door haar in de procedure gebrachte loonstrook van de maand juni 2019 (zijnde de maand waarin verzoeker voor het laatst werkzaamheden heeft verricht voor Johnson's), waar achter de post "*pension plan (total)*" bedoeld bedrag vermeld staat. Het gerecht is van oordeel dat Johnson's hiermee de stelling van verzoeker gemotiveerd heeft betwist. Gelet hierop lag het op

de weg van verzoeker om zijn stelling nader te onderbouwen, maar dit heeft hij nagelaten. Het gerecht zal daarom aan de stelling van verzoeker voorbijgaan en het gevorderde onder (b) toewijzen voor het bedrag van Afl. 8.892.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 11-05-2021

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2021:191

Zaaknummer: AUA202002062

Rechters: J.M.J. Keltjens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Klein pensioen hoeft niet te worden verevend na scheiding

Geschil na echtscheiding over de vraag of het door de vrouw opgebouwde kleine pensioen moet worden verevend. De rechtbank legt het echtscheidingsconvenant uit. Daarin wordt verwezen naar de wettelijke standaardregeling. Volgens de wettelijke standaardregeling worden kleine pensioenen niet verevend, aldus de rechtbank.

Partijen zijn in 2004 met elkaar gehuwd onder het maken van huwelijkse voorwaarden. In deze huwelijkse voorwaarden staat in artikel 9 het volgende: “Bij echtscheiding en scheiding van tafel en bed worden de door de echtgenoten opgebouwde pensioenaanspraken verevend conform het bepaalde in de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding. Bij die verevening zullen de voor het huwelijk opgebouwde pensioenrechten niet worden betrokken.” In 2018 is de echtscheiding uitgesproken en ingeschreven. Partijen hebben de financiële gevolgen van hun echtscheiding vastgelegd in een echtscheidingsconvenant. In het echtscheidingsconvenant zijn partijen ten aanzien van het pensioen overeengekomen dat de vrouw jegens de man en zijn vennootschap afziet van pensioenverevening of -verrekening van het door de man als DGA in zijn vennootschap opgebouwde pensioen en eventuele aanspraken op nabestaandenpensioen. Daarnaast staat opgenomen: “Partijen zullen de door de vrouw ten tijde van het huwelijk opgebouwde pensioenrechten verevenen conform de wettelijke standaardregeling met uitzondering van de pensioendelen van de vrouw geïdentificeerd in het pensioenoverzicht van [A] d.d. 15-08-2018 als [.] en [...] met respectievelijk waardes EUR 171 en EUR 2.167 = EUR 2.338 ouderdomspensioen. Deze twee items verblijven zonder nadere verrekening aan de vrouw.”

Tussen partijen is in geschil of de door de vrouw tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten – met uitzondering van de twee pensioenrechten bij de Nationale Nederlanden die in het echtscheidingsconvenant staan genoemd – verevend moeten worden. De man stelt dat partijen zich bij het vastleggen van deze afspraak niet hebben gerealiseerd dat de overige pensioenrechten niet voor standaardverevening in aanmerking komen, omdat het bedrag waar de man na standaardverevening recht op zou hebben niet boven het bedrag van € 474,11 uitkomt. Hij vordert daarom primair dat de vrouw meewerkt

aan een verdeling bij helfte van deze overige pensioenen, door voor drie van deze overige pensioenen een vereveningsformulier te ondertekenen waarop een ander percentages dan 50 is ingevuld, voor het aan de man toekomende deel, te weten respectievelijk: 64, 72 en 87. Hiermee zou voor deze drie pensioenen het deel dat aan de man toe zou komen net boven de vereveningsgrens uitkomen. De man heeft uitgerekend dat daarmee alle overige pensioenen van de vrouw bij helfte worden verdeeld. De rechtbank wijst de vorderingen van de man af. In het echtscheidingsconvenant staat dat partijen de door de vrouw tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten verevenen *conform de wettelijke standaardregeling*. De standaardregeling staat genoemd in artikel 3 van de Wet Verevening Pensioenrechten bij Scheiding (WVPS). Dit artikel houdt in dat de pensioenrechten worden verevend zodanig dat ieder van partijen recht heeft op de helft van het – in dit geval – door de vrouw tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen. Onlosmakelijk onderdeel van de standaardregeling is de beperking uit lid 3; de pensioenrechten waarvan het bedrag dat de pensioenuitvoerder aan de vereveningsgerechtigde zou moeten betalen minder is dan € 474,11 (geïndexeerd naar 2018) worden niet verevend. Het gaat hier om zogenoemde ‘kleine pensioenen’. De ratio achter deze beperking is dat verevening van kleine pensioenen (te) veel rompslomp geeft. De rechtbank concludeert dat de letterlijke tekst van het echtscheidingsconvenant naar de wet verwijst. Er wordt immers gesproken over de *wettelijke standaardregeling*. De pensioenrechten van de vrouw die op grond van het echtscheidingsconvenant conform de standaardregeling moeten worden verevend, zijn allemaal zogenoemde ‘kleine pensioenen’. De man stelt dat het de bedoeling van partijen is geweest om ook de kleine pensioenen van de vrouw te verevenen. Volgens de man kan dit worden afgeleid uit de door hem overgelegde producties 4 en 5. Die producties laten volgens hem zien dat alle pensioenen zijn betrokken in de verevening/verdeling van de pensioenrechten. De rechtbank volgt de man niet in zijn stelling. De producties bevatten een tweetal overzichten waaruit de hoogte van de tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten blijkt. De rechtbank is het met de man eens dat daarin alle pensioenrechten zijn betrokken. Anders dan de man kan de rechtbank uit de overzichten echter niet concluderen dat partijen een andere bedoeling hadden dan de standaardverevening. Beide partijen hebben ter zitting verklaard dat er tijdens de besprekingen in het kader van het echtscheidingsconvenant niet expliciet is gesproken over de kleine pensioenen en/of over wel of niet afwijken van de standaardverevening. Het moge zo zijn dat de man bij de ondertekening van het convenant zich niet gerealiseerd heeft dat kleine pensioenen standaard niet worden verevend, maar daaruit kan niet worden afgeleid dat het de bedoeling van *beide* partijen was om, hoewel de letterlijke tekst verwijst naar een verevening conform de standaardregeling, desalniettemin van die standaardregeling af te wijken. Als dat zo was geweest, dan had het in de rede gelegen daar (expliciet) andere afspraken over te maken. Dit geldt temeer nu de zogenoemde kleine pensioenen veel

voorkomen en bepaald niet uitzonderlijk zijn.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:1758

Zaaknummer: C/16/508479 / HA ZA 20-561

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen: 3 WVPS

RECHTSPRAAK

Pensioenontslag bij pensioengerechtigde leeftijd betekent einde op AOW-leeftijd

Kern van het geschil is de uitleg van de pensioengerechtigde leeftijd in het pensioenontslagbeding. Volgens de werkgever eindigt de arbeidsovereenkomst op de AOW-leeftijd. Volgens de werknemer is dat de pensioenleeftijd uit het pensioenreglement. Hij verzoekt onder meer de transitievergoeding. De rechtbank oordeelt aan de hand van de cao-norm dat de pensioengerechtigde leeftijd moet worden uitgelegd als de AOW-leeftijd. De arbeidsovereenkomst is van rechtswege geëindigd. De werkgever is geen transitievergoeding verschuldigd.

Dit geschil gaat over de uitleg van de pensioengerechtigde leeftijd in het pensioenontslagbeding. Werknemer is op 3 november 2014 in dienst getreden bij Sito Pharma B.V (hierna: Sito). Bij brief van 2 september 2020 heeft Sito het dienstverband met werknemer opgezegd per 2 december 2020. Bij brief van 27 november 2020 heeft de gemachtigde van werknemer aan Sito medegedeeld dat de opzegging van de arbeidsovereenkomst niet rechtsgeldig is. Partijen twisten over de vraag of Sito Pharma de arbeidsovereenkomst onregelmatig heeft opgezegd wegens het bereiken van de AOW-leeftijd, terwijl voor werknemer een afwijkende leeftijd geldt als bedoeld in artikel 7:669 lid 4 BW. De kantonrechter oordeelt dat het begrip ‘pensioengerechtigde leeftijd’ uit de arbeidsvoorwaardenregeling moet worden uitgelegd aan de hand van de zogenoemde cao-norm. Naar het oordeel van de kantonrechter kan uit de bewoordingen van de artikelen 2 onder v, 9 lid 1 onder f en 14 van de arbeidsvoorwaardenregeling niet worden geconcludeerd dat met ‘pensioengerechtigde leeftijd’ wordt bedoeld: de leeftijd waarop de werknemer in aanmerking komt voor uitkeringen op grond van de pensioenregeling van Stichting Pensioenfonds Openbare Apotheken (SPOA), zoals door werknemer wordt bepleit. Volgens normaal spraakgebruik wordt met dit begrip de AOW-leeftijd bedoeld. Er is geen reden om aan te nemen dat objectief gezien de woorden ‘pensioengerechtigde leeftijd’ iets anders

betekenen dan de voor de werknemer geldende AOW-leeftijd. Artikelen 2 onder v en 14 lid 1 van de arbeidsvoorwaardenregeling verwijzen weliswaar naar de tabel van SPOA, maar daaruit volgt niet dat met de pensioengerechtigde leeftijd wordt bedoeld de leeftijd waarop de werknemer in aanmerking komt voor uitkeringen op grond van de pensioenregeling van SPOA. Uit de mogelijkheid van de werknemer om gebruik te maken van de prepensioenregeling volgt niet dat de pensioengerechtigde leeftijd is gekoppeld aan de pensioenregeling van SPOA. De arbeidsvoorwaardenregeling verwijst in het geheel niet naar de (reguliere) pensioenregeling van SPOA, zodat om die reden niet valt in te zien waarom die regeling de inhoud van de arbeidsvoorwaardenregeling zou bepalen. Daarbij komt dat het niet ongebruikelijk is dat pensioenregelingen werknemers de mogelijkheid bieden om veel eerder dan de pensioengerechtigde leeftijd met pensioen te gaan. Dat over deze mogelijkheid wordt gesproken in artikel 9 lid 1 onder f van de arbeidsvoorwaardenregeling, betekent niet automatisch dat de pensioengerechtigde leeftijd is gekoppeld aan de pensioenregeling van SPOA. Het pensioenoverzicht noemt weliswaar als 'pensioenrichtleeftijd' de leeftijd van 68 jaar, maar dit betreft een rekeneenheid die pensioenfondsen gebruiken om het fiscaal maximale pensioen te bepalen en is – bij gebrek aan aanknopingspunten in de arbeidsvoorwaardenregeling – niet hetzelfde als 'pensioengerechtigde leeftijd'. Dit geldt eveneens voor de in het pensioenoverzicht vermelde pensioendatum van 1 september 2022. Dat deze datum in het pensioenoverzicht wordt genoemd betekent niet zonder meer dat de pensioengerechtigde leeftijd deze leeftijd is. De pensioengerechtigde leeftijd moet een objectief bepaalbaar, vaststaand moment zijn. De bewoordingen van de bepalingen in de arbeidsvoorwaardenregeling bieden echter geen houvast voor de gedachte dat de pensioendatum tevens de datum is waarop de werknemer de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Nu de bepalingen uit de arbeidsvoorwaardenregeling geen aanknopingspunten bieden voor de uitleg dat met 'pensioengerechtigde leeftijd' is bedoeld op de leeftijd waarop de werknemer in aanmerking komt voor uitkeringen op grond van de pensioenregeling van SPOA, dient bij de uitleg van dit begrip te worden teruggevallen op de wet. Het begrip 'pensioengerechtigde leeftijd' wordt in artikel 7 lid 1 van de Algemene Ouderdomswet gedefinieerd als de leeftijd waarop recht op ouderdomspensioen ontstaat. Aangenomen moet worden dat het pensioenontslagbeding in de arbeidsvoorwaardenregeling met de woorden 'pensioengerechtigde leeftijd' daarbij aansluit. Dat leidt tot het oordeel dat onder de pensioengerechtigde leeftijd in de arbeidsvoorwaardenregeling moet worden verstaan: de leeftijd waarop het wettelijk recht op ouderdomspensioen ontstaat. Partijen zijn er kennelijk van uitgegaan dat de arbeidsovereenkomst, ondanks het pensioenontslagbeding, alsnog dient te worden opgezegd teneinde te bewerkstelligen dat deze zou eindigen bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd en dat de arbeidsovereenkomst per 2 december 2020 is geëindigd. De kantonrechter acht dit onjuist. Op grond van artikel 7:667 lid 1 BW eindigt de

arbeidsovereenkomst wanneer de tijd is verstreken die in de overeenkomst is aangegeven. De arbeidsvoorwaardenregeling is geïncorporeerd in de arbeidsovereenkomst en uit artikel 9 lid 1 onder f van de regeling volgt dat de arbeidsovereenkomst eindigt op de eerste van de maand waarin de werknemer de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Opzegging van een arbeidsovereenkomst die op grond van een pensioenontslagbeding eindigt, is niet vereist, aangezien dat niet in de schriftelijke overeenkomst is bepaald en dat evenmin volgens de wet of het gebruik behoort plaats te vinden. De arbeidsovereenkomst is – in het licht van het voorgaande – niet geëindigd op 2 december 2020, maar op 1 december 2020, zonder dat opzegging is vereist. Werknemer heeft immers in de maand december 2020 de AOW-leeftijd van 66 jaar en vier maanden bereikt, zodat de arbeidsovereenkomst op de eerste van deze maand is geëindigd. De conclusie is dat Sito aan werknemer geen transitievergoeding is verschuldigd.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 19-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:5157

Zaaknummer: 9002269 RP VERZ 21-50069

Rechters: E.A.W. Schippers

Advocaten: A.J. Tavasszy en E.T. Oonincx-Vreeburg

Wetsartikelen: 7:669 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Defensie moet aanvraag militair arbeidsongeschiktheidspensioen opnieuw beoordelen

Geschil over militair arbeidsongeschiktheidspensioen. Uit de beschikbare medische gegevens komt naar voren dat bij appellant al lange tijd sprake is van luchtwegproblematiek, maar dat een sluitende verklaring voor de problematiek niet kan worden gegeven. Vast staat dat bij appellant sprake is van een reëel en in ernst toenemend klachtenbeeld. De Raad acht het aannemelijk dat bij appellant sprake is van een niet te objectiveren aandoening die kan leiden tot ziekte of gebrek als bedoeld in het Besluit AO/IV. Dat voor de luchtwegklachten vooralsnog geen verklarende diagnose is vastgesteld maakt dit niet anders. Daarvan uitgaande heeft de staatssecretaris ten onrechte de aanvraag van appellant voor een militair arbeidsongeschiktheidspensioen afgewezen enkel op de grond dat voor de reële en toenemende luchtwegklachten van appellant geen eenduidige diagnose is vastgesteld. De staatssecretaris moet alsnog beoordelen of sprake is van invaliditeit met dienstverband.

Appellant is in militaire dienst geweest van 1995 tot en met 2001 en is in die periode viermaal op uitzending geweest naar Bosnië. Per 1 mei 2001 is appellant uit militaire dienst ontslagen. Aansluitend was hij tot 1 december 2008 aangesteld als reservist. Op 30 maart 2015 heeft de staatssecretaris van appellant een verzoek ontvangen om toekenning van een militair invaliditeitspensioen (mip) vanwege hoest- en benauwdheidsklachten die naar zijn mening zijn ontstaan tijdens zijn loopbaan bij defensie. Naar aanleiding van dit verzoek heeft op 29 mei 2015 een verzekeringsgeneeskundig onderzoek door medisch adviseur H.W. Kharagjitsing plaatsgevonden. Van de resultaten van het onderzoek waarbij ook de informatie van de appellant behandelend longarts J.C.C.M. in 't Veen is betrokken, is op 11 maart 2016 rapport uitgebracht. Bij besluit van 23 maart 2016 heeft de staatssecretaris de aanvraag van appellant

om toekenning van een mip afgewezen omdat bij het geneeskundig onderzoek geen ziekte of gebrek kon worden vastgesteld. Een nadere beschouwing omtrent dienstverband is daarom achterwege gebleven. Bij brief van 11 mei 2018 heeft (bezwaar)verzekeringsarts R.G. Goedhard geconcludeerd dat appellants bezwaar tegen het besluit van 23 maart 2016 geen aanleiding geeft om het ingenomen standpunt te herzien. Bij appellant is sprake van klachten (al jaren lang) waarbij er geen (objectief vaststelbare, medische en reproduceerbare) bevinding is gedaan die daarvoor verklarend zou kunnen zijn geweest. Daarmee is geen sprake van consistentie en kan het niet leiden tot vaststelling van ziekte of gebrek en daarmee ook niet of sprake is van (arbeids)ongeschiktheid met dienstverband, aldus Goedhard. Bij besluit van 15 mei 2018 (bestreden besluit) heeft de staatssecretaris het bezwaar van appellant ongegrond verklaard. De conclusie van (bezwaar)verzekeringsarts Goedhard en de daaraan ten grondslag liggende overwegingen worden door de staatssecretaris volledig onderschreven. De beslissing van 29 november 2018 waarbij appellant een tegemoetkoming op grond van de Coulancregeling chroom VI wegens chronische longaandoeningen toegekend heeft gekregen, is hierbij volgens de staatssecretaris van geen enkele relevantie. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard.

De Raad oordeelt als volgt. Ingevolge artikel 2, derde lid, aanhef en onder c, van het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen (Besluit AO/IV) wordt onder invaliditeit met dienstverband verstaan: een invaliditeit van ten minste 10% ten gevolge van ziekte of gebreken, welke zijn ontstaan, tot uiting zijn gekomen of verergerd mede door inwerking van bijzondere, zeer nadelige invloeden waaraan de militair in verband met de uitoefening van de militaire dienst in geval van buitengewone of daarmee vergelijkbare omstandigheden is blootgesteld geweest. Vaststaat dat bij appellant sprake is van luchtwegproblematiek. De staatssecretaris stelt zich echter op het standpunt dat aan de luchtwegproblematiek geen onderliggende ziekte of gebrek kan worden gediagnosticeerd zodat niet wordt voldaan aan het vereiste als bedoeld in artikel 2 van het Besluit AO/IV en appellant al om die reden niet in aanmerking komt voor een mip.

Appellant is sinds 1997 bekend met hoestklachten en kortademigheid. In 1998, 1999 en 2000 is appellant meermalen onderzocht door KNO- en longartsen van het Centraal Militair Hospitaal (CMH) in Utrecht zonder dat een duidelijke diagnose kon worden gesteld. Op grond van een onderzoek in september 2016 door longarts L.M. van den Toorn van het Erasmus MC kon evenmin een diagnose worden gesteld omdat onder meer de meting van de longfunctie niet correct kon worden uitgevoerd. De CT-scan liet wel afwijkingen in de longen zien. Een aanvullend onderzoek in december 2016 door longarts J.R. Miedema van het Erasmus MC toonde aan dat er sprake is van een forse inspanningsintolerantie, hoest en de eerder gevonden restrictie. Ook nu kon het longfunctieonderzoek niet goed worden

uitgevoerd. De thorax CT-scan liet geringe bronchuswandverdikking zien met enige *airtrapping*. Een zogenoemde fietstest moest vervroegd worden afgebroken. Uit pathologisch onderzoek van de bipten blijkt verder dat er sprake is van een gering emfyseem. Longarts In 't Veen, die appelland sinds 2016 behandelt, vermeldt dat de longcapaciteit van appelland is afgenomen ten opzichte van de longfunctie ten tijde van het onderzoek in het CMH en dat sprake is van een toename van de restrictie mogelijk als gevolg van chroom VI. Longarts In 't Veen stelt dat appelland ernstige luchtwegklachten heeft maar dat hij als oorzaak geen goede classificerende diagnose kan benoemen.

Uit de beschikbare medische gegevens komt naar voren dat bij appelland al lange tijd sprake is van luchtwegproblematiek, maar dat een sluitende verklaring voor de problematiek niet kan worden gegeven. Verder staat voor de Raad vast dat bij appelland sprake is van een reëel en in ernst toenemend klachtenbeeld. Uit de verschillende onderzoeken komt een beeld naar voren van een verminderde longfunctie en van beperkingen als gevolg van de verminderde longfunctie die in belangrijke mate zijn toegenomen. De Raad wijst erop dat appelland in het kader van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen ook mede om die reden volledig arbeidsongeschikt is verklaard. Anders dan de staatssecretaris meent, kan naar het oordeel van de Raad bovendien niet zonder meer voorbij worden gegaan aan het besluit van 29 november 2018 waarbij aan appelland een tegemoetkoming is toegekend op grond van de Coulangeregeling chroom VI, vanwege een chronische longaandoening. Onder deze omstandigheden acht de Raad het dan ook aannemelijk dat bij appelland sprake is van een niet te objectiveren aandoening die kan leiden tot ziekte of gebrek als bedoeld in het Besluit AO/IV. Dat voor de luchtwegklachten vooralsnog geen verklarende diagnose is vastgesteld maakt dit niet anders. Daarvan uitgaande heeft de staatssecretaris ten onrechte de aanvraag van appelland voor een mip afgewezen enkel op de grond dat voor de reële en toenemende luchtwegklachten van appelland geen eenduidige diagnose is vastgesteld. De staatssecretaris zal alsnog moeten beoordelen of sprake is van invaliditeit met dienstverband.

Het hoger beroep slaagt. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad – met gegroundverklaring van het beroep – het bestreden besluit vernietigen. De Raad ziet geen mogelijkheid tot definitieve geschilbeslechting binnen zijn bereik, omdat alvorens opnieuw op het bezwaar kan worden beslist nog nader (medisch) onderzoek moet plaatsvinden. De Raad zal de staatssecretaris opdragen om een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 20-05-2021

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2021:1171

Zaaknummer: 19/2968 MPW

Rechters: J.J.T. van den Corput, P.J. Stolk en E.J. Otten

Wetsartikelen: Besluit AO/IV

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid voor pensioenpremies wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur kan zich voordoen na melding betalingsonmacht

De Hoge Raad heeft in zijn uitspraak van 24 november 2017 (ECLI:NL:HR:2017:3019) geoordeeld dat indien een mededeling van betalingsonmacht op de voet van artikel 23 lid 2 Wet Bpf 2000 is gedaan, een zodanige mededeling in beginsel niet opnieuw hoeft te worden gedaan zolang nog sprake is van een betalingsachterstand. Is een mededeling van betalingsonmacht gedaan en duurt de betalingsachterstand voort – zodat de rechtspersoon aan zijn mededelingsplicht ingevolge artikel 23 lid 2 Wet Bpf 2000 heeft voldaan zonder dat daartoe voor ieder volgend tijdvak wederom mededeling van betalingsonmacht hoeft te worden gedaan – dan kan de bestuurdersaansprakelijkheid ook berusten op aan die bestuurder te wijten kennelijk onbehoorlijk bestuur dat heeft plaatsgevonden na het tijdstip van de mededeling. De termijn van drie jaar van artikel 23 lid 3 Wet Bpf 2000 wordt dan berekend naar het moment dat de mededeling zou hebben moeten plaatsvinden.

Eiser is tot 18 november 2010 (middellijk) bestuurder geweest van de besloten vennootschap [A] B.V. (hierna: [A]). [A] viel onder de werkingssfeer van het bedrijfstakpensioenfonds. PVF Achmea was belast met de incasso van de aan het bedrijfstakpensioenfonds verschuldigde premies. In een brief van 4 december 2009 heeft eiser namens [A] aan PVF Achmea gemeld dat [A] wegens verslechterende marktomstandigheden niet in staat was de aan het bedrijfstakpensioenfonds per 1 december 2009 verschuldigde premies te betalen. Daarin meldde eiser tevens dat [A] kostenreducerende maatregelen had genomen en deed hij een voorstel voor een betalingsregeling. In de loop van 2010 heeft [A] nog betalingen ten gunste van het bedrijfstakpensioenfonds verricht. Op 18 november 2010 heeft eiser als bestuurder

van [B] B.V., die op haar beurt bestuurder was van [A] en alle aandelen hield in [A], de aandelen in [A] voor een bedrag van € 400 verkocht en geleverd aan de Stichting [C], die op diezelfde dag was opgericht en werd vertegenwoordigd door betrokkene 1. A is op 19 juli 2011 failliet verklaard. In dit geding vordert het bedrijfstakpensioenfonds betaling door eiser van onbetaald gebleven premies over de jaren 2008 tot en met 2010 ter hoogte van € 75.665,88. Het bedrijfstakpensioenfonds heeft aan zijn vordering ten grondslag gelegd dat eiser hoofdelijk aansprakelijk is voor de door [A] verschuldigde bijdragen aan het bedrijfstakpensioenfonds. De rechtbank heeft de vordering toegewezen. Het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden heeft het vonnis van de rechtbank bekrachtigd bij arrest van 26 april 2016. De Hoge Raad heeft dat arrest vernietigd bij arrest van 24 november 2017, ECLI:NL:HR:2017:3019 en de zaak verwezen naar het hof. Het ging toen nog om de vraag of de indirect bestuurder ondanks de rechtsgeldige melding van betalingsonmacht niettemin zodanig jegens het Pensioenfonds heeft gehandeld dat aannemelijk is dat het niet betalen van de pensioenpremies het gevolg is van aan bestuurder te wijten kennelijk onbehoorlijk bestuur (art. 23 lid 3 Bpf). Het hof heeft deze vraag bevestigend beantwoord. Bestuurder is in 2010 betrokken geweest bij de verkoop van de bv (voor € 400) aan een katvanger, terwijl het op dat moment een lege vennootschap met in ieder geval een belasting- en pensioenschuld was. Het hof heeft de conclusie gerechtvaardigd geacht dat de aandelentransactie erop gericht was een verder lege schuldenvennootschap buiten het bereik van schuldeisers naar het buitenland te verplaatsen. Dat daarmee de betaling van de verschuldigde pensioenpremies illusoir werd, heeft bestuurder kennelijk op de koop toe genomen, aldus het hof. Onder meer op grond van het voorgaande heeft het hof de niet-betaling van de pensioenpremies het gevolg geacht van aan bestuurder te wijten kennelijk onbehoorlijk bestuur. In cassatie betoogt de bestuurder dat het hof heeft miskend dat zowel de tekst als de wetsgeschiedenis van artikel 23 Wet Bpf 2000 duidelijk maakt dat de aansprakelijkheid uit dien hoofde slechts kan worden gebaseerd op kennelijk onbehoorlijk bestuur in de referteperiode van drie jaar voorafgaande aan de mededeling van betalingsonmacht.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Artikel 23 Wet Bpf 2000 regelt de hoofdelijke aansprakelijkheid van bestuurders van een rechtspersoon voor de deelnemingsbijdragen die de rechtspersoon verschuldigd is aan een bedrijfstakpensioenfonds. De regeling houdt kort gezegd het volgende in. De rechtspersoon doet onverwijld nadat is gebleken dat hij niet tot betaling in staat is, daarvan mededeling aan het bedrijfstakpensioenfonds en verstrekt desverlangd nadere inlichtingen en stukken (lid 2). Indien de rechtspersoon op juiste wijze aan deze verplichting heeft voldaan, is een bestuurder aansprakelijk indien aannemelijk is dat het niet betalen van de bijdragen het gevolg is van aan hem te wijten kennelijk onbehoorlijk bestuur in de periode van drie jaar voorafgaande aan het tijdstip van de mededeling (lid 3). Indien de rechtspersoon niet aan deze verplichting heeft voldaan, wordt vermoed dat het niet

betalen van de bijdragen te wijten is aan de bestuurder en dient hij aannemelijk te maken dat het niet aan hem te wijten is dat de rechtspersoon niet aan zijn in het tweede lid bedoelde verplichting heeft voldaan (lid 4). In dit geding zijn de leden 2 en 3 van belang. De Hoge Raad heeft in de eerder aangehaalde uitspraak geoordeeld dat indien een mededeling van betalingsonmacht op de voet van artikel 23 lid 2 Wet Bpf 2000 is gedaan, een zodanige mededeling niet opnieuw behoeft te worden gedaan zolang nog sprake is van een betalingsachterstand, tenzij het bedrijfstakpensioenfonds de betalingsplichtige na ontvangst van een betaling schriftelijk doet weten de betalingsonmacht niet langer aanwezig te achten. Dit oordeel berust – blijkens de verwijzing in die uitspraak naar HR 16 maart 2007 – op het ervaringsfeit dat betalingsonmacht veelal niet beperkt blijft tot een enkel tijdvak en dat nieuwe mededelingen weinig toevoegen aan de kennis die het bedrijfstakpensioenfonds ontleent aan de eerdere mededeling, alsmede op de ernstige bewijsrechtelijke en financiële gevolgen die voor een bestuurder zijn verbonden aan het feit dat een tijdige en correcte mededeling haar werking verliest. Met het voorgaande strookt het te aanvaarden dat in een geval waarin een mededeling van betalingsonmacht is gedaan en de betalingsachterstand voortduurt – zodat de rechtspersoon aan zijn mededelingsplicht ingevolge artikel 23 lid 2 Wet Bpf 2000 heeft voldaan zonder dat daartoe voor ieder volgend tijdvak wederom mededeling van betalingsonmacht behoeft te worden gedaan – de in artikel 23 lid 3 Wet Bpf 2000 bedoelde aansprakelijkheid van een bestuurder ook kan berusten op aan die bestuurder te wijten kennelijk onbehoorlijk bestuur dat heeft plaatsgevonden na het tijdstip van de mededeling. In zodanig geval wordt de in artikel 23 lid 3 Wet Bpf 2000 genoemde periode van drie jaar voorafgaande aan het tijdstip van de mededeling berekend naar het moment waarop een mededeling van betalingsonmacht voor een specifieke bijdrage uiterlijk zou hebben moeten plaatsvinden als de eerdere mededeling van betalingsonmacht niet was gedaan. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-05-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:754

Zaaknummer: 19/05444

Rechters: G. de Groot, C.A. Streefkerk, M.J. Kroeze, C.H. Sieburgh en H.M. Wattendorff

Advocaten: G.J. Harryvan en A.H.M. van den Steenhoven

Wetsartikelen: 23 Wet Bpf

RECHTSPRAAK

Geen aansprakelijkheid pensioenadviseurs over pensioen in eigen beheer in 2014

Dit geschil gaat over de vraag of de financieel en administratieve dienstverleners een beroepsfout hebben gemaakt bij advisering over het pensioen in eigen beheer. Door de pensioenregeling niet aan te passen in 2014 ontstond een fiscaal onzuivere pensioenregeling, leidend tot een naheffingsaanslag van €381.316. Die is na bezwaar verminderd tot nihil omdat de opbouw van het pensioen is bevroren. De kosten van het bezwaar worden gevorderd van de adviseurs. De rechtbank oordeelt dat zij niet aansprakelijk zijn. De rechtbank oordeelt dat niet adviseren over het fiscaal regime vanaf 1 januari 2014 geen fout was. De fiscale wetgeving waar procesdeelnemer I achteraf gezien advies over had willen krijgen ging pas in per 1 januari 2014. Ruim voor die tijd waren partijen al uit elkaar. Het staken van de pensioenvoorziening was niet afgesproken. Bovendien was de klachtplicht geschonden.

Dit geschil gaat over de vraag of de financieel en administratieve dienstverleners een beroepsfout hebben gemaakt bij advisering over het pensioen in eigen beheer. De samenwerking is vóór 2014 beëindigd. De Belastingdienst heeft bij rapport van 5 maart 2018 geconcludeerd dat door invoering van de wet VAP het fiscale kader voor pensioenregelingen is gewijzigd per 1 januari 2014. Door de pensioenregeling niet aan te passen is deze fiscaal bovenmatig geworden. Naar aanleiding van de rapportage is op 17 april 2018 een naheffingsaanslag over 2014 opgelegd van € 381.316. Met brieven van 13 juli 2018 heeft procesdeelnemer I zowel procesdeelnemer III als procesdeelnemer II aansprakelijk gesteld voor alle door haar geleden en nog te lijden schade ten gevolge van de 'onjuiste, onzorgvuldige en foutieve advisering betreffende de pensioenvoorziening in eigen beheer en het formaliseren van de staking van de opbouw daarvan in 2012 als mede ook ten gevolge van uw

met de waarheid strijdige verklaringen jegens de belastingdienst'. Op 14 december 2018 heeft de Belastingdienst beslist op het bezwaar. De Belastingdienst concludeert 'uit hetgeen u naar voren hebt gebracht kan niet met zekerheid worden gezegd dat de opbouw van het pensioen is "bevroren." Naar het schijnt is hiervan echter wel sprake. Op basis hiervan zal ik de opgelegde naheffingsaanslag verminderen tot nihil.' Procesdeelnemer 1 stelt de adviseurs aansprakelijk, onder meer voor de kosten van het maken van bezwaar tegen de naheffingsaanslag. De rechtbank oordeelt dat niet adviseren over het fiscaal regime vanaf 1 januari 2014 geen fout was. De fiscale wetgeving waar procesdeelnemer I achteraf gezien advies over had willen krijgen ging pas in per 1 januari 2014. Ruim voor die tijd waren partijen al uit elkaar. Dat procesdeelnemer I concrete vragen over de fiscale wetgeving per 1 januari 2014 heeft gesteld aan procesdeelnemer II en procesdeelnemer III is niet gebleken. Van dienstverleners als procesdeelnemer II en procesdeelnemer III wordt niet verwacht dat zij bij beëindiging 'over hun graf regeren' en uit eigen beweging over toekomstige zaken adviseren. Dat geldt temeer voor zaken waarvoor procesdeelnemer II en procesdeelnemer III derden inschakelden, zoals fiscaal advies. Dat zij procesdeelnemer I weinig of niet hebben geadviseerd over het fiscale regime per 1 januari 2014 valt hun daarom niet te verwijten. Verder oordeelt de rechtbank dat het staken van de pensioenvoorziening niet was afgesproken. Ter onderbouwing van haar stelling verwijst procesdeelnemer I naar de e-mail van 23 maart 2013 van procesdeelnemer III. Maar daarin staat niet meer dan de instructie van procesdeelnemer I om voor 2012 de pensioenvoorziening te bevriezen en die bevriezing in conceptnotulen op te schrijven. Dat is iets anders dan algeheel staken van de pensioenvoorziening. Dat procesdeelnemer II de instructie van procesdeelnemer I slechts heeft opgevolgd in de jaarrekening van 2012, maar niet in de conceptnotulen, is geen fout die tot schade kon leiden. Voor de geldigheid van de bevriezing van de pensioenvoorziening voor het jaar 2012 was het immerd niet nodig dat het besluit was genotuleerd. Dat de beslissing om de pensioenvoorziening per 1 januari 2012 te bevriezen niet was genotuleerd kon op zichzelf dus niet tot (fiscale) schade leiden. Als de bevriezing van de pensioenvoorziening over 2012 wel zou zijn genotuleerd dan zou dat niet vanzelf ook gelden voor 2014 en daarna. Notuleren van bevriezing van de pensioenvoorziening in 2012 is voor de naheffingsaanslag over 2014 en later dus irrelevant. Dat procesdeelnemer II en procesdeelnemer III onjuist hebben verklaard bij de Belastingdienst blijkt niet uit de stukken. Daaruit blijkt eerder het tegendeel. Procesdeelnemer III en procesdeelnemer II stelden bij de Belastingdienst desgevraagd vast dat er in de stukken niets stond over staking van de pensioenvoorziening. Dat klopt. Volgens procesdeelnemer I hadden procesdeelnemer II en procesdeelnemer III bij de bevraging door de Belastingdienst moeten melden dat de pensioenvoorziening over 2012 was bevroren. Dat is niet zo. De conclusie is dat procesdeelnemer II noch procesdeelnemer III een fout heeft gemaakt die tot schade voor procesdeelnemer I heeft geleid. Procesdeelnemer II en procesdeelnemer III zijn

daarom niet aansprakelijk jegens procesdeelnemer I. De rechtbank wijst de vorderingen van procesdeelnemer I daarom af. Als procesdeelnemer I vond dat de naheffingsaanslag was veroorzaakt doordat procesdeelnemer II en procesdeelnemer III hadden gezwegen, dan had zij meteen moeten klagen bij procesdeelnemer II en procesdeelnemer III, en hun de keus moeten geven om het probleem op te lossen – de Belastingdienst alsnog vertellen van de bevrozing – of later de rekening te krijgen voor de oplossing. Daar was ruimschoots tijd voor. Door dat na te laten en eerst zelf de kosten te maken en daarna pas gedaagden aansprakelijk te stellen, heeft procesdeelnemer I haar recht om vergoeding van de kosten van procesdeelnemer II en procesdeelnemer III te vorderen verspeeld (vgl art. 6:89 BW). Dat geldt ook voor zover procesdeelnemer I zich baseert op onrechtmatige daad. Het verwijt aan procesdeelnemer II en procesdeelnemer III is immers gegrond op een gebrekkige uitvoering van een verplichting die voor hen voortvloeyde uit (de vroegere) overeenkomst met procesdeelnemer I.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 26-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:2093

Zaaknummer: C/16/492403 / HA ZA 19-195 en C/16/493793 / HA ZA 19-258

Rechters: H.A.M. Pinckaers

Wetsartikelen: 6:89 BW